ஸ்ரீயை நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில்

௨௦ - வது ரஹஸ்யமான

ஸ்ரீமதபயப்ரதாநஸாரம்.

அபயப்ரதானஸாரம்.

ஸ்ரீமத் [illegible] - மஹாபாஷ்யம்

ஸ்ரீரங்காசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

பெங்களூர் துளசிதோட்டத்திலிருக்கும்

தூப்புல் - வேங்கடாசார்யர்

பரவஸ்து - ராமாநுஜாசார்யர்

பரித்திச்சேரி - சக்ரவர்த்தி - ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்

கிருஷ்ணமாசார்யர்

இவர்களுக்காக

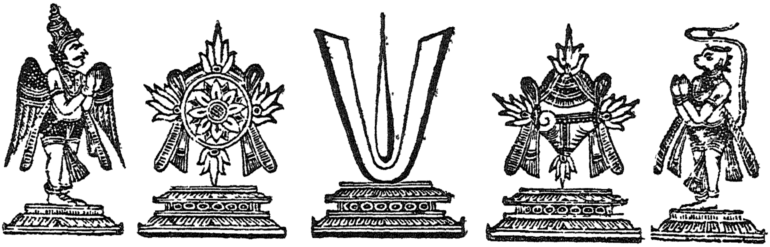
வியவஹாரதரங்கிணீ அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னபட்டணம்.

ஸ்ரீதேசிகன் திருவவதாரஹு - சுகஙு - வதான

சித்ரபாநுஹு.

ஸ்ரீயை நம:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில்

௨௦-வது ரஹஸ்யமான

அபயப்ரதாநஸார:.

ஸ்ரீமாந்வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ |
வேதாந்தாசார்யவர்யோமே ஸந்நிதத்தாம்ஸதா ஹ்ருதி ||
ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் |
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ||

சீரொன்றுதுப்புற் றிருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச்சொன்ன பழமொழியுள் . ஓரொன்று
தானேயமையாதோ தாரணியில்வாழ்வார்க்கு
வானேறப்போமளவும் வாழ்வு.

வால்மீகிவசஸாமப்யம் ஸங்க்ருஹ்ய வ்யாகரோதிய: |
அபயப்ரதாநஸாரம் ஸோவ்யாத் ஸர்வதந்த்ரதேசிக: ||

ஜயத்யாஸ்ரிதஸந்த்ராஸ த்வாந்தவித்வம்ஸநோதய: |
ப்ரபாவாந்ஸீதயாதேவ்யா பரமவ்யோமபாஸ்கர: ||௧||
ப்ராய: ப்ரபதநே பும்ஸாம் பௌந:புந்யம் நிவாரயந் |
ஹஸ்தஸ்ரீரங்கபர்த்துர்மாமவ்யாதபயமுத்ரித: ||௨||

நமஸ்தஸ்மை ஸகஸ்மை ஸ்மைஷ ந ஸவதாநிக்ஷிம்ச நஜநஸ்வ்யம் ரக்ஷாதீக்ஷாஸமயிகஸமிம்யா நயஸ்மே | ஸாராயீஸ்மஸ்வைராக்ஷண கவிதஸாவா யாயவயமு த்ருஷ்த்வா தாஜந்த வ்யஸ்ந வதாம்ஹோஜ ராஜஸே ||

சோகந்தவிர்க்குஞ்சுருதிப்பொருளொன்றுசொல்லுகின்றேன்
நாகந்தனக்குமிராக்கதர்க்குநமக்குஞ்சரணம
ஆகண்டலனமகனாகியவாவலிப்பேறியதோர்
காகம்பிழைத்திடக்கண்ணழிவேசெய்தகாகுத்தனே.

ஒருக்காலே சரணாக வடைகின்றார்க்கு
முனக்கடிமை யாகின்றே னென்கின்றார்க்கும்
அருக்காதே யனைவர்க்கு மனைவராலு
மஞ்சேலென் றருள்கொடுப்ப னிதுதானேனும்
இருக்காலு மெழின்முனிவர் நினைவினாலு
மிவையறிவார் செயலுடனென் னிசைவினாலும்
நெருக்காத நீள்விரத மெனக்கொன்றென்று
நெறியுரைத்தார் நிலையுணர்ந்து நிலைபெற்றோமே.

“பரித்ராணாய ஸாதூ⁴நாம் விநாஶாய ச து³ஷ்க்ருதாம்। த⁴ர்மஸம்ஸ்தா²பநார்தா²ய ஸம்ப⁴வாமி யுகே³ யுகே³॥” என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் ஒருத்ரேதாயுகத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனாயவதரித்தகாலத்திலே ஸ்ரீவால்மீகி ப⁴க³வான், ப்³ரஹ்மபுத்ரனான ஸ்ரீநாரத³ப⁴க³வான் பக்கலிலே இவ்வவதார வ்ருத்தாந்தத்தை ஸம்க்ஷேபேண ஶ்ரவணம் பண்ணி, “மச்ச²ந்தா³தே³வ தே ப்³ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ” என்கிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞனான ப்³ரஹ்மாவினுடைய ப்ரஸாத³த்தாலே ப்ரவ்ருத்தமான தி³வ்யஜ்ஞானத்தையுடையனுமாய், “ரஹஸ்யம் ச ப்ரகாஶம் ச யத்³வ்ருத்தம் தஸ்ய தீ⁴மத:। ராமஸ்ய ஸஹஸௌமித்ரே ராக்ஷஸாநாம் ச ஸர்வஶ:॥ வைதே³ஹ்யாஶ்சைவ யத்³வ்ருத்தம் ப்ரகாஶம் யதி³ வா ரஹ:। தச்சாப்யவிதி³தம் ஸர்வம் விதி³தம் தே ப⁴விஷ்யதி॥ ந தே வாக³ந்ருதா காவ்யே காசித³த்ர ப⁴விஷ்யதி॥” என்று ப்³ரஹ்மாவாலே த³த்தவரனுமாய், “ஹஸிதம் பா⁴ஷிதம் சைவ க³திர்யா யச்ச சேஷ்டிதம்। தத்ஸர்வம் த⁴ர்மவீர்யேண யதா²வத்ஸம்ப்ரபஶ்யதி॥” என்கிறபடியே, த⁴ர்மவீர்ய ப்ரஸூதமான தி³வ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே இவ்வவதார வ்ருத்தாந்தத்தை, “பாணாவாமலகம் யதா²” என்னும்படி நிரவஶேஷமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து, “உஶம்ஸ்ருத்யா ந ஸம்வாரம் யோऽஸ்மை நாரஜநீசரம்। விவேகஸாரஜாதே ந ஶமம் நயதி யோஷிதாம்॥” என்கிறபடியே, முமுக்ஷுவுக்கு பரமோபகாரகமான இவ்வவதார ரஹஸ்யத்தை

வெளியிட்டு லோகத்தையுஜ்ஜீவிப்பிப்பதாக தன்கருணையாலே ப்ர-வ்ருத்தமாய், "இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ருஹ்மயேத்। பிபேத்யல்பஶ்ருதாத்வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி॥" என்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு வேதோபப்ருஹ்மண ஸாபேக்ஷரான ஸஶ்ரத்தர் பக்கலிலிருக்கிறத்தாலும், அவர்களைப் பற்ற வேதங்களுக்குண்டான ப்ரதாரணபயத்தை ஶமிப்பிக்கைக் காகவும், "புராணம் வேதஸம்மிதம்" என்கிறபடியே, நாலுவேதங்களையுமொருதட்டிலும் தானொருதட்டிலுமாகநிற்கிற ஶ்ரீராமாயணமாகிறப்ரபந்தத்தையருளிச்செய்து, 'சிந்தயாமாஸ கோ ந்வேதத் ப்ரயுஞ்ஜீயாதிதி ப்ரபு:" என்கிறபடியே, ஆளைக்கொண்டு ப்ரபந்தத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கக் கடவோமென்று சிந்தித்த ஸமயத்திலே குஶலவர்கள் வந்து பாதோபஸங்க்ரஹணம் பண்ண, "தௌ து மேதாவிநௌ த்ருஷ்ட்வா வேதேஷு பரிநிஷ்டிதௌ। வேதோபப்ருஹ்மணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:॥" என்கிறபடியே, உசிதாதிகாரிலாபத்தாலே உபப்ருஹ்மணரூபமானப்ரபந்தத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தான்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ரஹஸ்யத்ரயஸாரே - ப்ரபந்தாவதார:
ப்ரதமோதிகார:.

இப்படி ப்ரபந்தத்தில் பண்ணுகிற பஹுவிதங்களான வேதோபப்ருஹ்மணங்களில் ப்ரதானமான உபப்ருஹ்மணம் ஶ்வேதாஶ்வதராதிகளில் சொல்லுகிற ஸர்வஶரண்ய பரதத்த்வ விஷயமாயும், ஸர்வாதிகாரமான ஶரணாகதிரூப பரமஹித விஷயமாயும் இரண்டுவகையாயிருக்கும்.

இதில்ஸர்வஶரண்யமான பரதத்த்வத்தை நிஷ்கர்ஷிக்குமிடத்தில் ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்ற ஸந்தேஹமொன்றும், விமதமொன்றும், ஐகமத்யமொன்றும ஶங்கிதராயிருப்பாரிருவருண்டு. அவர்களாரொருவரில் ஸர்வ

ஶ்ரவானுடைய மகனும் பேரனும். அவர்களில் பேரனான ராக்ஷஸனைக் காட்டில் ஸர்வேஶ்வரநு அதிகனென்னுமிடத்தை “ஜ்யாம்ஹிதம் தஸ்ய ந்தர்வேஷ்டாயேஸம்விஷ்ணவராக்ஷ்யஸ்॥ அதிகம்ஸ்திதரேவிஷ்ணும் தேவாஸ்வஷ்டிர்ணாஸ்த॥” என்று ஶ்ரீவால்மீகிவாக்யத்தாலே வெளியிட்டான். ராவண வதாநந்தரம் தேவர்கள்வந்து பெருமாளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறபோது ப்ரஹ்மாதிஸர்வதேவதைகளுடைய, “கர்த்தா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஶ்ரேஷ்டோ ஜ்ஞாநவதாம் விபோ॥ உபேக்ஷஸே கதம் ஸீதாம் பதந்தீம் ஹவ்யவாஹநே॥ கதம் தேவகணஶ்ரேஷ்டமாத்மாநம் நாவபுத்யஸே। உபேக்ஷஸே ச வைதேஹீம் மாநுஷ: ப்ராக்ருதோ யதா॥” என்கிற வாக்யத்தாலே பெருமானுடைய ஸர்வலோக ஶரண்யத்வம் ஸாதித்தான். அநந்தரம், தேவர்கள்தவிர ப்ரஹ்மா தனித்துப்பண்ணின ஸ்தோத்ரத்திலும் எதிரிகையாலே விடுதீட்டான கணக்கிலே “அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸத்யம்” என்று ஸர்வவிலக்ஷணமான பரப்ரஹ்மம் பெருமாளென்னுமிடத்தையும், “க்ஷத்ரியாணாம் ஹி லோகாநாமாதிகர்த்தா ஸ்வயம்ப்ரபு:॥” என்று ப்ரஹ்மலக்ஷணமான ஜகத்காரணத்வத்தையும், ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரம் தே, என்று ஸர்வஶரீரகத்வத்தையும், “அஹம் தே ஹ்ருதயம் ராம ஜிஹ்வா தேவீ ஸரஸ்வதீ” இத்யாதிகளாலே ஶ்ருதப்ரயோகத்தில் ப்ரஸித்தமான ஹ்ருதயஶப்தத்தாலே ப்ரஹ்மாவினுடைய கார்யத்வத்தையும், மற்றுமுள்ள தேவதைகளெல்லாம் விஶிஷ்டைகதேஶமானபடியையும், “ஶரண்யம் ஶரணம் ச த்வாமாஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:” என்று ஸர்வ ஶரண்யத்வத்தையும் பேசினான். யாவனொருவன் ப்ரஹ்மாவை முற்படஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்திலே ப்ரஸித்தமான அர்த்தத்தை உத்தரஶ்ரீராமாயணத்திலே ப்ரஹ்மா தன்னுடைய வாக்யத்தாலே பேசினான். எங்ஙனேயென்னில், “ஸமயஸ்தே மஹாபாஹோ ஸ்வாந்லோகாந் பரிரக்ஷிதும்। ஸம்க்ஷிப்ய ச புரா லோகாந் மாயயா ஸ்வயமேவ ஹி॥ மஹார்ணவே ஶயாநோऽப்ஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந:॥” என்று தொடங்கி, “பத்மே திவ்யேऽர்க்கஸங்காஶே நாப்யாமுத்பாத்ய மாமபி॥ ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம ஸர்வம் மயி நிவேஶிதம்॥ ஸோऽஹம் ஸந்ந்யஸ்தபாரோ ஹி த்வாமுபாஸே ஜகத்பதிம்। ரக்ஷாம் விதத்ஸ்வ பூதேஷு மம தேஜஸ்கரோ பவாந்॥ ததஸ்த்வமபி துர்த்தர்ஷஸ்தஸ்மா

ஹாவாத நாத நாஶ | ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந் || கஷிதப்ராவீர்யவாநுவஶ்சைத்ர ஹாதத்வாநாம் ஹஸ்திஸ்வயம் நம்|ஸ்வேது தேஜஷ்ணுஜிஷ்ணுவோர்கஸ்ப்ராயப்ராயகஸ்வேஷ்வஸ்கம் வித்ராஸ்ப்ரா நாஸவ்ஜாஸஜமஹேஶாய நா | ராவணஸ்ப்ரயா காங்க்ஷீ ரா நமேஷஷ்வே நாஶயாத்||" என்று ஸர்வேஶ்வரன் பரம காரணமானபடியையும், தானவனுக்கு கார்யபூதனுமாய் பரத ஶாஸ்த்ரவுமாய் தஷயீ நவஷஜாஹனுமாயிருந்தபடியையும், தங்கள் நடுவும் ராஜவம்ஶத்தில் நடுவும் ஸர்வேஶ்வரநு தேவாதிகளுடைய ரக்ஷத்தற்போலே ஸ்வேச்சையாலே அவதரித்திருக்கிறானென்னுமிடத்தையும் ப்ரஹ்மாவிண்ணப்பஞ்செய்தான்.

தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளுகிறபோதும், "க்ஷமஸ்வ விஷ்ணோ ஸஹஸ்ரேஷு ப்ராப்தாவஸரோ நஶ | ஹாதஷி ஸஹஸேவா தேஹ: ப்ரவிஶஸ்வகாஞ நம்|| தேவேஷ்வேஷ ஹாரஹாதேஜா ஸஹா காஶம் நாதநம் | க்ஷம் ஹிரோகவதிஷேவநக்ஷாம்கேவநஜா ந தே || ஸ்வதோராம்விஶாஜாக்ஷீம் தவவஶ்வப்ரஹா ஹாம் | யாஸிஷ் வஸிஹாதேஜஸாஞ நம்வ்விஶஸய||" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். இப்படியால் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட ஶரண்யமாய் பரம காரணமான தத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தங்களுக்கு உபப்ரும்ஹணம் பண்ணினான்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே
பாரதமோபப்ரும்ஹணாதிகாரோ த்ருதீய:.
ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:

இப்படி ஸர்வஶரண்யமான பரதத்வத்தினுடைய வஶீகரண ஸாதநமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், பரஹிதமாயிருக்கும் ஶரணாகதியைத்துக்கு வியாயங்களான வேதாந்தங்களை இதிஹாஸத்தில் உபக்ரமாதிகளாலே உபப்ரும்ஹித்தான். எங்ஙனே என்னில்

அவதாராரம்பத்தில் முற்பட தஶரதியினுடைய யஜ்ஞத்திலே ஹவிர்பாகஸமர்ப்பணாயமாகத் திரண்டதேவர்கள் ரக்ஷாகாங்க்ஷிகளாய், "ஆவாரார்துணை" என்று நிற்கிறவளவிலே, 'ஏதஸ்மிந்நந்தரே விஷ்ணுருபயாதோ மஹாத்யுதி: | ஶங்கசக்ரகதாபாணி: பீதவாஸா ஜகத்பதி:||" என்கிறபடியே, ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரன் அவஸரம்பார்த்து ரக்ஷணஸந்நாஹத்தாலுண்டான புகர் தோன்றும்படி ரக்ஷணோபகரணங்களோடேகூடி யெடுத்துவந்து தோற்ற, "ஸர்வ ஸம்யுகபக்ஷாஸ்த்வாம் ஸம்ஶரணம் கதா:" என்றுதுடங்கி தெய்வஜாதியுள்ளாரெல்லாரு மிருந்ததேகுடியாக ஶரணாகதரானபடிசொன்னான். த்ரிஶங்கு-ஶுந:ஶேபாதிவ்ருத்தாந்தங்களிலும் விஶ்வாமித்ராதிவ்யாபாரவிஶேஷங்களைச்சொல்லி, ஶரணாகதரக்ஷணம் ப்ரஹ்மர்ஷிகளுமெனனும் ஸப்ருகாரணிகவிஷய ஶரணாகதிஸமாதிநாஸ்திகைகயென்னும்காட்டினான். இளையபெருமாள், "ஸ ப்ராது: சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: | ஸீதாமுவாசாதியஶா ராகவம் ச மஹாவ்ரதம்||" என்று உபாயபரிக்ரஹத்தைப்பண்ணி இதுக்குப்பலமாக, "குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே| க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே||பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே| அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்ச தே||" என்றுபெருமாளும் பிராட்டியும் சேர்ந்தசேர்த்தியிலே தாமடிமைசெய்ய வபேக்ஷித்தாரென்று சொல்லுகையாலே உபாயோபேயபரவாக்யத்வயரூபமான ஶரணாகதி த்ரைவிஶேஷத்தை உபப்ரும்ஹித்தான.

முற்பாடரானதேவர்கள்பண்ணின ப்ரபத்திக்காக ராவணவதத்துக்கெழுந்தருளுகையும், ஸ்ரீபரதாழ்வான்பண்ணினப்ரபத்திக்காகமீண்டுதிருவபிஷேகம்பண்ணி ராஜ்யம்பண்ணுகையும்விலம்பமானபடியாலே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ப்ரபத்தி பண்ணினபோதே பலஸித்தியும் சடக்கெனத் தலைக்கட்டித் தில்லையேயாகிலும், அவருக்கு கைகெயீவரத்தாலே * ப்ரஸக்தமான அவத்யம்தீரும்படி "மாவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணையம்வைத்துப்போய் வானோர்வாழ

* அவருக்கு கைகேயீவரத்தாலே என்னுமிடத்தில் கைகேயீகலகத்தாலே என்கிறபாடபேதம் சிலது கோசங்களிலுண்டு.

என்கிறபடியே அப்போது ஸாக்ஷாத்தமான திருவடிகளுக்கு ப்ரதிநிதியான ஸ்ரீஶங்கோசனாலே ஸஹைகஞ்சொல்லி” பின்பு ஸத்யப்ரதிஜ்ஞதயான தேவகார்யத்தைத் தலைக்கட்டினவாறே ஸ்ரீபுஷ்பகவிமானத்தாலே ஸாக்ஷாத்தமான திருவடிகள் ஸ்வயமாகதங்களாய் ஸ்வதந்த்ரங்களானபடி சொன்னான். அப்படியே, “க்ஷாமோ நந்திக்ராமஃ கரூணார்த்ராஸ்யோ ஜ்ஞாநக்ரியாஸஹஜநம்ஸஹஸ்ரம் ஸஹஸ்ரதேநீ| ஸமேதஷ்ட்யஸநவரஹோத்ரா கோஸஹஸ்ரா: பஶ்வஸம்ஸூரஸஹ ஜநஹிஜநவஸ்யா||” என்கிறபடியே, “புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதியொன்றின்றியே நற்பாலயோத்தியில்வாழுஞ்சராசரமுற்றவும் நற்பாலுக்குத்தந்த நான்முகனார்பெற்றநாட்டுளே” என்றும் பேசுகிறபடியே ஜம்ஹ்ஸ்யாவரவிஹாமமற உபாயாதிகார ப்ரஸம்ஶரஹிதமான ஜநங்களையும் ஸ்ரீஹராதாழ்வான் பண்ணின ப்ரபத்தியினாலே அவருடைய விஷயவாஸோத்ரொஜ பற்றாசாக பின்பு ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரத்துக்குப்புறஞ்செய்யலான, “தேவம் ஸவதாரக்ஷ்ய ஸவதிஷயவாஸிநஃ||”என்கிற ஜஷிவாக்யத்தின்படியே, அவர்களுக்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸரை நிராகரித்து ஜஷிகளை ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகையாலே ரக்ஷாபேக்ஷை பண்ணும்போது வேறொருபகாரம் பண்ணவேண்டா. அதிமாநுஷமான விஷயத்தில் துவக்காலே அநந்யஶரணாமதியைப்போலே வெளியிட்டுக் கூடுக்கவேண்டுமையுமென்று திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்படியிலே கடைத்தலையிருந்துவாழும்சோம்பரையுகத்தியென்று யெடுத்ததைவெளியிட்டான். க்ஷுத்ரப்ராவராயனையும், ராயிரக்கையனை காகநு ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ஹிம்ஸித்ரதமான துரும்பாலே துறப்புணடு ப்ரஹ்மாமுதலாக உன்னையறியோமென்னுக உற்றார்வாசல்களெல்லாம்நுழைந்து என்னைக் காத்துக்கொள்ள வல்லாருண்டோவென்று, கதறினவிட்டது காக்கைக்கொருவருமில்லையாய்த்து. அவ்வளவில,“ஸவித்ராவஸீதத்ஸவம்ஶோரஸ்யஸஹஷிபிஃ” என்றபடியே ப்ரியஹிதகாரிகளான தாயுந்தகப்பனும் வாழுகிற நாட்டிலே குடியிருக்கிற தேவஜாதிகளும் ஶரணாமதரக்ஷணயஜ்ஞத்துக்கு வதேஷ்டாக்களான ஜஹ்ஷிகளுந்தாங்களேறிட்டுக்கொண்டால், “ப்ரஹ்மாஸ்வயம்ஸூஷ்யதரா நதேநாவாரஸ்ருஷ்டிர் ணத்ருஷ்டி வரதகொவா| ஐம்தேராஜஹெம் ஊஸ்ரஸ நாயகொவா த்ராதம் நஶக்தாடயிராவேஸ்ய||” என்கிறப

டியே இக்காகத்துக்கு ரக்ஷிப்பவரில்லையென்று இதினுடைய ஹிதத்தை நிரூபித்து பெருமாளை கைக்கொள்ளுகைக்கீடாக இக்காகம் எங்கும் போய்க்கரைகாணாதே "ஏரிகடல்வாய்மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம்பேறும் மாப்பறவை" என்கிறபடியே அநந்யகதியாய் விழவேணுமென்று பார்த்து எல்லாரும் துரத்திக் கதவடைத்தார்கள். அப்போது வேறொருதிக்கை நோக்கினால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடருகிறபடியும் பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கும் திக்கை நோக்கினபோது கொல்லநினைவன்றிக்கே செருக்கடைக்கானைத்திருக்கிற ஸர்வலோகசரண்யனுடைய திருவுள்ளத்தை அறிந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் காலதாழ்கிறபடியையும் கண்டு இக்காகம் தப்பிப்போக நினைப்புண்டாயிருக்கச்செய்தே, "த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத:" என்றபடியே போகத்து வந்துவிழுந்தது; இப்படிவிழுந்தவிடத்திலே, "ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்ய: சரணாகதம் | வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ||" என்கிறபடியே வதார்ஹனை போக்கத்து தாமிருந்தவிடத்திலே வந்துவிழுந்தமாத்திரமே சரணாகதியாகக்கொண்டு பெருமாள் ப்ராணாபஹாரியானவனுக்கு ப்ராணப்ரதானம்பண்ணி ரக்ஷித்தாரென்கையாலே எத்தனையேனும் தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணினாரையும் போக்கத்து விழுந்தால் ஸ்ரீராமாயணத்திலும் நாராயணஸூக்தத்திலும் சொல்லுகிறபடியே நித்யாநபாயினியான பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாகையாலும், பரமகாருணிகத்வாதிகளாலும் பெருமாளே இட்டுக்கொண்டு ரக்ஷிப்பரென்னும் பரமரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டான். ப்ராணாபஹாரியான இக்காகத்துக்கு ப்ராணப்ரதானம்பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திமஹிமாவிஷயம். துஷ்டத்ருஷ்டியான இக்காகத்துக்கு ஸாபேக்ஷமாக ஒருகண்ணழிவாலே அஸ்த்ரத்தைவிலக்கினார். ஸ்ரீபரசுராமனளவில் தொடுத்த அம்பை அவன் தெளிந்து ஸம்ஶய ஸாபேக்ஷை தவிர்ந்தவளவில் அவனுக்கு உபேக்ஷிதவிரோதங்களான ஸுக்ருதங்களிலேயேவினார். ஸமுத்ரத்தைப்பத்தித் தொடுத்த அஸ்த்ரம் ஸமுத்ரராஜன் நிவர்த்திஷ்டு ஸாந்த்வனாய் சரணாகதனாகையாலே த்விஷத்துக்கள் பக்கலிலே, ஆஸ்ரிதருடைய பாவசுத்தத்தை யேறிடுங்கணக்கிலே ஸமுத்ர விரோதிகளான பாபிஷ்டர் பக்கலிலே ஏவினார். காகத்தைப்பற்ற அஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்த

ளவில் போக்கற்றதிறொழிய உள்ளொரு பசையில்லாதகாகம், ஶரணா க³தமானபோது இக்காகத்துக் குபாயம்பண்ணுகையில் அஸ்த்ரம் விப²லமில்லாதபடியாலே "அத்தைக்கண்டுகொள்ளாமை கொலை கொண்டுவா" வென்கிறபடியே இனியோருபாயத்தோடே மற்ற கண்ணும் போமென்றஞ்சி, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமியையிட்டு திரிகைக்காக ஒருகண்ணை அஸ்த்ரத்துக்கிலக்காக்கினார். ஆகையாலிம்மூன்றுவ்ருத்தா ந்தத்திலும் அஸ்த்ரத்துக்கு லக்ஷ்யம்கொடுத்தபடிகளெல்லாம் ஆஶ்ரித ஹிதமாகவென்று நிர்ணீதம். காகுத்ஸ்த²ஸாமர்த்²யமுண்டாயிருக்க ஸௌப்⁴ராத்ரத்தாலே அநுவ்ரதராய் கடுகபெருமாளெழுந்தருளி யிருந்தவிடத்திலே வாராதவளவிலே ஸமாதா⁴னம் பண்ணின ராக பழிசுமந்த மஹாராஜர்விஷயத்திலே இளையபெருமாளுடைய சீற்றத்தைக்கண்டு ஸந்த்ரியானதிருவடி, "க்ருதாபராத⁴ஸ்ய ஹி தே நாந்யத்பஶ்யாம்யஹம் க்ஷமம் । அந்தரேணாஞ்ஜலிம் ப³த்³த்⁴வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாத³நாத் ॥" என்று அவஸரத்திலே உபாயமே பத்தா சாக ஶரணாக³தராய் ப்ரஸாதி³ப்பிக்க ப்ராப்தமென்று மஹாராஜ ருக்குதர்மோபதேசஞ்சொல்லும் க்ரமத்திலே ஹிதஞ்சொல்ல மஹா ராஜருந்தெளிந்து, "யச்ச ஶோகாபி⁴பூ⁴தஸ்ய ஶ்ருத்வா ராமஸ்ய பா⁴ஷிதம் । மயா த்வம் பருஷாண்யுக்த: தச்ச த்வம் க்ஷந்துமர்ஹஸி ॥" என்று க்ஷமை கொண்ட ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஶரணவிஷயத்திலே ஸாபராத⁴னாலும் ஶரணாக³தரை க்ஷமைகொள்ள வல்லவத் தாலே பெருமாள் க்ஷமித்தருளுகையாலே யிவன், நிரபராத⁴னாய் ஜிதக்ரோத⁴னுமென்னுமிடத்தை வெளியிட்டருளினான். அவ் வளவில், "யச்ச ஶோகாபி⁴பூ⁴தஸ்ய ஶ்ருத்வா ராமஸ்ய பா⁴ஷிதம் । மயா த்வம் பருஷாண்யுக்த: தச்ச த்வம் க்ஷந்துமர்ஹஸி ॥" என்று இளைய பெருமாள் தம்முடைய பருஷவாக்யங்களுக் கபராத⁴ க்ஷமாபந ஶரானபெருமாளுடையசித்தத்தளவில் பிறந்தபாசுரங்களென்று தம் முடைய அபராத⁴த்தை ஸாவதி⁴கமாக்கி, "ப்ரஸாத³யே த்வாம் ஶரணம் ஸமஸ்தம் மாமேவ நாதே²தி" என்னும்போலே மேலெழுச்சியான பெருமாளுடைய பாசுரங்களுக்குக் காரணம் காமன்செய்தான். ஶரணம்செய்தானென்கிறவாக்யத்தின் கணக்கிலே சோகமேயாய்த்து, "ஸர்வே ச ஹிதஸந்த்ருவ" என்கையாலே பெம் மருளிச்செய்தபாசுர

ரங்களுக்கு த்யாஜ்யமென்றுகாட்டி அப்படியே ஸாபராதிகமான தங்கள் அபராதங்களுக்கு ஸஹாபராதர்க்ஷமைகொண்டாரென்கிறபடியாலே ஸாபராதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் புரிந்த அனுதாபத்தாலே க்ருதப்ராயச்சித்தரானால். இவர்கள் விஷயத்தில் அபராதமெனஸெயில் பண்ணின அநாதராதிகளுக்கு தாங்களும் எதிரே க்ஷமைகொள்ளவேணுமென்று ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தைக்காட்டினன். இப்படி விபீஷணவ்ருத்தாந்தத்துக்குமுன்பு சரணாகதியாத்ரத்தில் வைபவத்தின்நிலை சொன்னோம். இவ்விபீஷண வ்ருத்தாந்தத்துக்குப்பின்பு, "ஸர்வலோகம் ராகவோராஜாஶரணம் கந்துமர்ஹதி॥" என்றுதனக்குஶரணாகதி ஸமிக்கக்கண்ட பரமயோகிகளுடைய வாக்யத்தாலே யஶஸ்ஸுக்கு ஹேதுவிஶிஷ்டமெ ந ஶுஶ்ரூஷிக்க ப்ராப்தமென்னுமிடம்சொன்னன். அவ்விடத்தில், "பாவயே நயவஸஹிதே ஶரணம் ஶ்ரீவிஷேவரோது। ஸாமர்த்யம் ஶாஷியிஷ்யதி வக்ஷ்யாமி யாதுமெவம் மரோ॥" என்று அருளிச்செய்த பெருமாள கையம்புமாண்டவரல்லாமையாலும், ஶரணமாகவரிக்கப்பட்ட ஜனாஶ்ரயம் ஸ்வதந்த்ரியுமாய் ஸ்வஶக்தியாகையாலும் ஶரணாகதி ஸமியாதொழிந்ததெத்தனை, பின்பு ராவணன்தன்னைக்குறித்து, ரிபுஹந்தாவாஸ்தவரான பெருமாள், "அபாக்ஷஸிம்ஹொ கம்ஸ த்ரிவிக்ரம நிஶிதெ த்யமெரஸ்॥ நவெத்ஸ்யரணஹேத்ருஷிதோபாசா யமெதிஸ்ஷதீம்॥" என்றருளிச்செய்த பாசுரத்தாலே பெருமாளுடைய ஸர்வஶரணத்தைக் குறுப்பான ஸர்வஶக்தித்தையும், பரமகாருணிகத்தையும், ஹிதப்ரவர்த்தகத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்தான். "ஐயம்ஸீதாமேவஸ்தாபஸஹாயர்வஸீதவ॥" என்கிறபடியே ஶரணாகதாரக்ஷணயாத்திலும்ஸஹாயம்பாஸிணியானபிராட்டியும், "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராமஸ்ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா। வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப:॥ விதித: ஸஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல:। தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி॥ ப்ரஸாதயஸ்வ த்வம் சைநம் ஶரணாகதவத்ஸலம்। மாம் சாஸ்மை ப்ரயதோ பூத்வா நிர்யாதயிதுமர்ஹஸி॥" என்று ராவணன் ப்ரதிகூலனாயிருக்கச்செய்தேயும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யரக்ஷமானவாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே "ஶரணமேத" என்றும் ப்ரகாரத்திலே யருளிச்செய்த வாக்யத்தாலேயிதம் வைதிகள் ஶரணாகதத்திலேஹிதப்ரயமொன்னுமிடத்தைக்காட்டினன். இப்படி

"தே நமேதிர்ஸமத்ய தே" என்ற விதுவும் ராவணனுக்கு ஸிஷ்ய வாஷ்ஜன ஜந்தாதரத்திலே ஸந்நிதிக்ஷணத்திலேயாகிலும் காயகர மாயிற்று. ஶரண்யஸமயவர்த்திநியான பிராட்டிவிஷயத்திலே துஷ்டஸமத்தந்தாஷிவ்யவஹாரதைகளான ராக்ஷஸிகளை ... "தவ கும்ஸா ரவாமே கேஸவத்ஸாரம்ஸமேவா ஹிமீ பத்தாம்|ஸமியா வாசமேவ தேஹீதேசுமிதஸோரா வதே || ஸதத்தா வேயாவஸ்ஸராக்ஷஸம்ஶக்யம்ஸி வக்ஷ்யா | ராவவாஙிஸமயம்வோரம் ராக்ஷஸா நாசம்வஷ்டதம் || வுணிவா தவஸந்தாஹி தேஶமீஜநகாத்ஜா | ஸுமேஷாவமிதா தம்ராக்ஷஸே ஸாகமதோ தாஸயாஸ" என்று திரிஜடையும் ஸ்வப்நம் சொன்னபடியைப்பேசினன். பிராட்டியும்அவர்களிசைவின்றிக்கேயி ருக்க ஸகலஶக்தியான திரிஜடையோடு அவர்களுக்கும் ... துவக்காலே வாத்ஸல்யபரவஶயாயருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்ரீ வாநர வீரர்களுக்கு அநுஸந்தித்துக்காட்டுகிறதிருவடி "ஸுமே ஷாவமிதா தம் ராவவாத்ராக்ஷஸீ கணம்" என்கிற திரிஜடாவா க்யத்தைமுடித்து, "தத்ஸாஹீ சீவாஜாஸதவிஜய ஸஷித்தா | ஸவோவம்தஸஷ்ய ஸவேயம்ஶரணம் ஹிவ:||" என்று பிரா ட்டி யருளிச்செய்த ரக்ஷாஸர வீகாரவாக்யத்தை யநுவதித்துக் காட்டினன். பின்பு ஸாவராதைகளான ராக்ஷஸிகளைப்பற்ற ராஷோதநு சீறினவிடத்து, "வாவா நாம்வா ஶுஸா நாம்வா வயா ஸாணாம் வஸம்மச | காயம்ஸாணாவேயண நகஶ்சிதாவராஸ்ஷதி||" இதஹாதிகளாலே இவன் சீற்றத்தையாற்றி பிராட்டி ரா க்ஷஸிகளை தானேறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடிசொன்னன். இவ் விருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்த பட்டர் ராமரோஷிக்கு மாகாது நமக்கு பிராட்டியுடைய க்ஷமையொழியத் தஞ்சமில்லை யென்னு மிடத்தை, "மாதர்மைதிலிராக்ஷஸீஸ்த்வயி ததைவார்த்ராவராயாஸ்த்வயா ரக்ஷந்த்யாவநாத்ஜா ஸ்வோதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீக்ருதா | காகஞ்சவிபீஷணம் ஶரணமித்யுக்திக்ஷமௌ ரக்ஷதஸா நஸாம்த்ரமஹாமஸஸவ யதக்ஷாந்தி ஸவாகஸ்மிகீ" என்றருளி ச்செய்தார். இப்படி ஆறு காண்டத்திலும் ஶரணாகதி யமைதை அஞ்சுரு வாணியாயக் கோர்க்கப்பட்டது. உத்தரஸ்ரீராமாயணத் திலும் ராவணன் பாட்டன்மார்காலத்திலே விஷ்ணுவதாரா வஸ்ய

னை ஸர்வேச்வரநு சரணாகதரான தேவர்களை ரக்ஷிப்பதா கத் திருவுள்ளம்பற்றி ராக்ஷஸரோடே பொருத வளவிலே பூசலிலே கேட்டு, பராஜிதராய லங்கையைக்குறித்து பலாயநம் பண்ணுகிற ராக்ஷஸரை பின்தொடர்ந்து "சார்ங்கமுதைத்த" சரமழைகளாலே கொன்றுகூறையாடகண்ட ஸமுத்வாநு புரிந்து "நாராயண நஜாநீ தேக்ஷத்ரியஸம் நா த நம்| அயஸ்ம நமோஸாஸ்ரமே ந்ராஸாநுஸம் ஸியமே தர꞉||" என்று ஓடிப்போகிறஎங்களைக்கொல்லுகை க்ஷத்ரிய ரவிரமன்றே, யஸமறியாதார்செய்யுமத்தை யஜ்ஞனை நீசெய் யாநிற்கிறதென்று தனக்குத்தாமேமுறையிட ஸர்வேச்வரநு நாம் க்ஷத்ரியராகிலன்றோ க்ஷத்ரியயஸ ஸ ந்ஷிப்பது. நம்மை நாரா யணனென்று நீசொனனபடி நாம் நியந்த்ருத்வாதிகளாலே ஸவிலக்ஷணராகையால் நாராயணயஸமான சரணாகதரக்ஷண ஸந்ஷி க்கிறோமென்று அபிப்ராயங்கொண்டு "யஷ்டித்தாஸயஸீதா நாம் தேவா நாம்வேஸயாஸயம் | ராக்ஷஸோத்தாத நம்த்தம் ததேதத நவாமூதே || ப்ராணேரவிப்ரயம்காயம் தேவா நாம் ஹிஸதாஸ யா | ஸோஹம்வோ நிஹநிஷ்ராமிரஸாதலமதாநபி||" என்றும நாம் தேவர்களுக்குப்பண்ணின அபயப்ரதானத்தாலே பசுக்களுக் காகபுலிகளைத்தொடர்ந்துகொல்லுங்கணக்கிலே உங்களைக்கொல்லுகி றோமென்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தாலே மற்றுள்ள க்ஷத்ரிய ஸாதிகளிலுங்காட்டில் சரணாகதரக்ஷணயஸமே பெருமாளுக்க னுபாலநீயமென்னுமிடத்தைஸூசிப்பித்தான். வாலியுடைய வோத்ரு த்துக்கும் இவ்வுத்தரந்தன்னையே திருவுள்ளம்பற்றி "ஸக்ஷோவரஸ ஷத்ஜேயஸதாயஸஸ்வஸஹ꞉" என்று ஸம்க்ஷேபமாகப் பெருமாள ருளிச்செய்தார். முன்பு ஸாவராயரான ஸஹாராஜர் அநந்தவ்ரராய் சரணாகதராக நலிந்தபடியால் நீ உன்நத்ருநைகையாலும், சர ணாகதரான ஸஹாராஜரை ரக்ஷிக்கை நமக்கு ஸரமாகையாலும் உன்னை நிராகரித்தோமென்று தாத்பர்யம். இவ்வியம் தலைகட் டுகிறவிடத்திலும் உபாயாநயிகாரிகளான ஸாவரஜம்ஜம்ஜளை யுங்கூட "விஷயே தேஸஹாராஜ ராஜேவ்ரஸ நகரஸிதா꞉ | அபிவ்ரு க்ஷா꞉வரிஷ்ரா நா꞉ஸவைஷ்ராம்அரகோரகா꞉||" என்று இப்படியுண் டான விஷயவாஸத்தையும், அவஸ்ாவிஷயத்தையும்பத்தாசாகரக்ஷி

த்தபடிபரக்கப்பேசப்பட்டது. இப்படி யிப்ரபந்தம் "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்யாஸோऽபூர்வதா ஃபலம் | அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே" என்கிற தாத்பர்யலிங்கங்களையெல்லாம் பரிபூர்ணமாகவுடையதாய் ஸ்ரீவால்மீகிபகவானாலே உபந்யஸ்தமா யிருக்கிறது ஒரு ஶரணாகதி வேதம். அதில் இவ்வபயப்ரதாந ப்ரகரணம் ஸர்வப்ரஸங்கங்களையும் திரளவெளியிட்ட உபநிஷத்ஸாரம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஸ்ரீவேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

அபயப்ரதாநஸாரே

ஶரணாகதிதாத்பர்யப்ரபந்தப்ரஶஸ்த்யதிகார:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி ஶரணாகதி வேதோபநிஷத்தான இவ்வபயப்ரதாந ப்ரகரணத்திலே, "பரமாபத்கதஸ்யாபி தர்மே மம மதிர்பவேத்|" என்றும் ப்ரஹ்மாவின் பக்கலிலே வரம் வேண்டிக்கொண்டபடியாலே, "அஶிக்ஷிதம் ச ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தவ ப்ரதிபாஸ்யதி" என்றும்வரம்பெற்ற ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணாகதிதர்மத்தை பரிக்ரஹித்து அநுஷ்டிக்கையாலும், பின்பு பெருமாளையுங்கூட அநுஷ்டிப்பிக்கையாலும் ஶரணாகதி பரமதர்மமென்னுமிடம் ஶிஷ்டாசாரத்தாலே ஸ்தாபிதம். இப்ரகரணத்தில் முன்பே பல ஸம்வாதங்களாலே ராக்ஷஸர் ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார்க்கு ஸத்வப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் ஹிதஞ்சொன்னாலும் ஶத்ருவிஷயத்தில் விஶ்வாஸங் கூடாதென்னுமிடம் சொல்லித்து. ஸபக்ஷாத்தரான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணாகதனாய் வருகிறபோது அவன் விஷயத்திலே தேவதாவதாரங்களான ஸ்ரீவாநரவீரர்களாலே விஸ்ரம்பம் ப்ரஸக்தமானபடி சொல்லுகையாலே, "ப்ராயேண தேவதாவிஷ்டஸக்தம் அஹதாம் நய | ஸம்ஸாரஸ்ய ந தாஸீத் தாஸ்ய தோஷா: பரிபந்தின:||" என்கிறபடியே ஶத்ருவிஷயத்தில் விஶ்வாஸமாவாரோ தங்கள் குடிமக்கள் தப்பிப்போகிறார்களென்று நினைத்து தேவர்கள் விலக்குவார்களோ

ன்னுமிடமும் இப்படி விக்நங்கள் வந்தாலும் ஶோகஸஹாவராய், அநந்ய ராய் வந்தடைந்தவர்களை, "ஸம்க்ஷ்ரோ ரஜேவஸமவாந்து தக்ஷே தாஸாவி தாத்நாம் | வ்ருத்தாக்ஷிவிஷம்காரும் ஸேவ்ய த்ரீஸ்தே நதே||" என்றும், "ப்ரவ்ருத்திகாலாஹாரஸ்ய க்ருத்தகாலாவஸாநிகம் | யத்ராவகாஶாவிக்நாநாம்விஷ்ப்ரிதே நகஷாவந||" என்றும் ஸாத்வதபௌஷ்கராதிகளிலே சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் தாமே எல்லா விக்நங்களையும் ஶமிப்பித்து அடிமைகொள்ளுவாரொன்னுமிடமும் வெளியிடப்பட்டது. அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதாதிகளில் சொன்ன வாநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுமடங்க விபீஷணப்ரகரணத்திலே காணலாம். எங்ஙனேயென்னில், அடியிலே ராவணாதிகளுக்குங்கூட ஹிதோபதேஶம்பண்ணுகையாலும் ஹிதனைச்சொன்ன திருவடியை துஷ்ப்ரக்ருதியான ராவணன் அஶக்யமென்றறியாதே நலியநினைக்கவிலக்குகையாலும், பிறவியுறவையும், பெரிய ஐஶ்வர்யத்தையும், பந்துதாராதிகளையுமனாதரித்து ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம்பண்ணுகையாலும், ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் ஸூசிதமாயிற்று. பெருமாள் ஸர்வலோகஶரண்யனென்கிற ப்ரவாதத்தாலும், "ஆஜகாம முஹூர்த்தேந யத்ர ராம: ஸலக்ஷ்மண:" என்கிறபடியே அஞ்சவேண்டும் ப்ரதேஶத்திலேயஶங்கிதமாக தன்னிலமாக நினைத்து வருகையாலும் ரக்ஷிஷ்யதீதிவிஶ்வாஸம் காட்டப்பட்டது. "ராகவம் ஶரணம் கத:" என்று உபாயவரணவாக்யஸாமர்த்யத்தாலே கோப்த்ருவரணமெசொல்லிற்று. உபாயாந்தரஶூந்ய நிர்வேதரூபமான ஶரணஶப்தத்தாலே வ்யஞ்ஜிதமாய், ரக்ஷாபரஸமர்ப்பணரூபமான ஆத்மநிக்ஷேபமும், "ஸர்வலோகஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே | நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம்||" என்று அங்கமாயிருப்பானை முன்னிலையாக்கிக்கொண்டு விஶதமாகச் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் பெருமாளும், இளையபெருமாளும், முதலிகளும் கேழ்க்கும்படி கிட்டவந்து, "ப்ரணாதஸ்ஸ்வேஹாநஷீ:" என்கிறபடியே கூப்பிடுகிறவனாகையாலே பெருமாளுக் கறிவியுங்களென்கை விவக்ஷிதமன்று, "ஸர்வாத்மநிவேதநம்" "கிம்கரோமீதி சாத்மாநம் தேவாயைவம் நிவேதயேத்" இத்யாதிகளின்படியே "நிவேதயத மாம்" என்று என்னை ஸமர்ப்பியுங்கோளென்றபடி, "ராவணோ நாம துர்வ்ருத்த

த்த:” என்று தொடங்கி, “ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநி
த:” என்றுறுதியாகப் ப்ரதிகூலனான ராவணனுக்குத் தான் ஹிதோ
பதேசம் பண்ணின பாழுக்கு நீரிறைத்துப் பரிபூதனானபடி சொல்
கையாலும், “ஸ்வரேண மஹதா மஹாந்” என்கிற வ்ருத்தாந்தத்தாலு
ம், “நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்” என்கிற த்வராதிஶயத்தாலும், “ப்ராணா
ஶுஹோமி நஷ்டஸ்தேதாவ ஸ்நேஹயா மதம்” என்கிற ஸர்வஜ்ஞனான ஶர
ணனுடையவாக்யத்தாலும் கார்பண்யம் சொல்லப்பட்டது. ஆக
விப்படி ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிபூர்வகமாய், பரிவார்க்கமாய்
அபத்தில் வர்ணத்திலே சொல்லப்படுகிற ஸர்வஸாதாரணமான
ஶரணாகதியான ப்ரபத்தியை ஸர்வாவஸ்தையிலும் யதோசிதமா
த்திலே நிலைகுலையாத ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் அநுஷ்டித்தான். அது
க்கிவன் ஃபலமாகக்கோலி ஆபாதரஸிகராயிருப்பார், ஸம்ஶயா
மென்னிருப்பார். ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் கருத்தை யடியொத்தினால்
ஶரண்யரான பெருமாள் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே ஃபலமாயிரு
க்கும். அது எங்ஙனேயென்னில் ஶரணாகதி காலந்தன்னிலே,
“த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரணம் கத:” என்னிதரவி
ஷயங்களிலே நைராஸ்யத்தைத்தானே கண்ணாக்கிப் பண்ணுகையா
லும், பின்பு பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்கிறபோதும், “பரி
த்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச । பவத்கதம் மே ராஜ்யம் ச ஜீவி
தம் ச ஸுகாநி ச॥” என்று ஸம்ஶயாதிகளை அடையவிட்டு
எல்லாப்புருஷார்த்தமுமான தேவரீர் திருவடிகளைப் பற்றினேனெ
ன்று விண்ணப்பஞ்செய்கையாலும், இவ்வநந்தரம் யோஜநத்து
அதிகாரியென்றுமிடம் ஸம்வ்ருத்தமான பின்பு காலக்ஷேபமிட்டு
விட்டு, “ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஸ்து புத்திபூர்வமிஹாகத:” என்
கிற திருவடிவாக்யமும், “நஹ்யம் த்ருஷ்டீ நாஸ்ய ராஜ்யகாங்க்ஷீ வராக்ஷ
ஸ:॥” என்று பெருமாளருளிச்செய்த வார்த்தையும் ராமோக்தியாலே கல
ங்கின மஹாராஜருடைய கீர்த்தி குலைகையைக்கிடாக நீதி
ஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும் ராஜவ்ருத்தாந்தம் கட்டளையைக் காட்டின
படியாமத்தனை; திருவடியும், பெருமாளுமருளிச்செய்த பாசுரமும்,
ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பாசுரமும் விரோதித்தால் ஶரணாகதி
யத்தாலே தன் பாசுரமே ப்ரபலமாகக்கடவது. அங்ஙனேயாகில்,

"அஹம் ஹத்வா தஶக்ரீவம் ஸப்ரஹஸ்தம் ஸபாந்தவம் । ராஜாநம் த்வாம் கரிஷ்யாமி ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே ॥" என்று ராவணனைக்கொன்று உம்மைராஜ்யத்திலே முடிசூட்டக்கடவோமென்று பெருமாளருளிச்செய்வானென்னென்னில் அதுவும், "ஶரீராரோக்யமர்த்தாம்ஶ்ச போகாம்ஶ்சைவாநுஷங்கிகாந் । ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமபவர்க்கப்ரதோ ஹரி: ॥" என்கிற ந்யாயத்தாலே அடங்காதஶரண்யப்ரவ்ருத்திக்கிப்போக்குவிடாத ஆநுஷங்கிக ஃபலப்ரதாநமென்று கொள்ளப்ராப்தம். ஆகையாலேயன்றோ முடிசூட்டக்கடவோமென்று அருளிச்செய்தபெருமாளுக்கு அதுக்கொருமறுவுத்தரமாத்திரம் விண்ணப்பஞ்செய்யாதே, "ராக்ஷஸாநாம் வதே ஸாஹ்யம் லங்காயாஶ்ச ப்ரதர்ஷணே । கரிஷ்யாமி யதாப்ராணம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி ச வாஹிநீம் ॥" என்று ஸர்வநிரபேக்ஷனை திருவடியைப்போலே ஸ்வஸமாஹிதமானவடிமை செய்யக்கடவேனென்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் உத்தரம்விண்ணப்பஞ்செய்து, இவன் பார்ஷதத்வத்தைவரமாகவேண்டிக்கொள்ள ப்ரஹ்லாதனை ஐஶ்வர்யத்தையுங்கூடக் கொடுத்தாற்போலே அடிமைசெய்யவேண்டிக்கொண்ட ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்குப்பெருமாளடிமைக்குருப்பாக ஐஶ்வர்யத்தையுங்கூடக்கொடுத்தார். ஆகையாலே பெருமாளுடைய நியோகத்தாலே திருவடிநிலையைமுன்னிட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான நாட்டிலுள்ளாரை நியமித்திருந்தாற்போலே யஶஸ்ஸம்ஸ்தாநமாக அவதீர்ணரான பெருமாளுடைய நியோகத்தாலேமட்டுப்படாத ராக்ஷஸரைவழிப்படுத்திநடத்துகைக்காக ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் ராஜ்யத்தையிசைகையால் இதுவும் ஆஜ்ஞாநுபாலநமாகையாலே கைங்கர்யகோடியிலே அந்வயித்தது. இவர் தமக்கு இசைவன்றிக்கேயிருக்கப்பெருமாளுடைய அலங்க்யநீயதமமான ஶபதபூர்வகஶாஸனத்தாலே ராஜ்யம்பண்ணிற்றென்னுமிடம்பெருமாள் தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளுகிறபோது விடைகொடுத்த பாசுரத்தாலே வெளியிடப்பட்டது. "யாவத் ப்ரஜா தரிஷ்யந்தி தாவத்த்வம் வை விபீஷண । ராக்ஷஸேந்த்ர மஹாவீர்ய லங்காஸ்தஸ்த்வம் தரிஷ்யஸி ॥ ஶாபிதஸ்த்வம் ஸகித்வேந கார்யம் தே மம ஶாஸநம் । ப்ரஜா ஸம்ரக்ஷ தர்மேண நோத்தரம் வக்துமர்ஹஸி ॥" என்று மிருக்கொடேயிறே பெருமாள் இவரை ராஜ்யத்திலேயிருக்க விசைவித்தது.

இப்படி இவன் அநந்யப்ரயோஜநனாகையாலே விஶ்வாஸாஸ்பதமான
தம்பியுஞ் சிறிய கோயிலாழ்வாரை இவனுக் கெழுந்தருளுவித்துக்
கொடுத்தது இப்படியன்றிக்கே ஸாமாந்ய த்ருஷ்டியாலே இவ
னைஸ்வீகரிப்பாராகிலும், "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே |
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம||" என்கிற
பொதுவான பாசுரங்களாலே ஶரண்யாபிப்ராயத்தைப்பார்த்தால்
ப்ரவ்ருத்தியானது ஸாமாந்ய விஶேஷங்களை ஸம்பவிப்பிக்கும் ப்ரஸாத
ஸாமாந்யமென்னுமிடத்தையறியலாம்.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே
ப்ரகரணதாத்பர்யநிர்ணயஸ்ஸப்தமோதிகார:.
ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி தன்னபிமதஸித்திக்காக ஶரணாகதனான ஶ்ரீவிபீஷ
ணாழ்வான் "ஸர்வலோகஶரண்யாய" வென்கிறவர்த்தை "ராகவ
வாய மஹாத்மநே" என்று ஸௌலப்யத்தாலும் பரத்வத்தாலும்
ஸாதிக்கிறான். த்ரிஜகத் ஏகைகமேயாகிலும் ஒன்றுக்குறுப்பல்லாமை
யாலே அநாதரணீயம். ஸர்வோபாதரணீயமேயாகிலும், துர்லப
மாகையாலே அநுபயுக்தம். ஆகையாலே பரத்வமும், ஸௌலப்யமும்
இரண்டும் அபேக்ஷிதம். "ஸர்வலோகஶரண்யாய" உங்களுக்குப்
போலே எனக்கும் பெருமாள் பக்கலிலே கூறுண்டென்கிறான். அங்
கனன்றிக்கே யாவனொருத்தனோடே ஒருகுடல்த்துவக்காலேநானுங்
கூட வுங்களுக்குக் கல்லுந்தடியு மெடுக்கவேண்டும்படியாயிருக்கி
றேன். அப்படி மஹாபராதனான ராவணன் தனக்குக்கூட பெரு
மாள்ஶரண்யராய்க்கிடக்கிறப்பது இப்படிபொதுவானஶரண்ய
விஷயத்தில் ருசியில்லாமையாலே துராத்மாவான ராவணன்
தன்கூறிழக்கிறானித்தனை, "ராகவாய மஹாத்மநே" என்று பரத்வ
ஸௌலப்யாஹாரத்தாலே, "நிலவரம்பில் பலபிறப்பாய் ஒளிவரு
முழுநல" மென்றபடியே அவதாரதஶையிலேபரத்வதஶையிலுங்

காட்டில் ஆஶ்ரயித்த ஸௌஹார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறான். "ராகவாய" பெருமாளுக்கு ஶரணாகத ரக்ஷணம் ரகு முதலாகப்பொறுகிறக்கு யகிமன்றே, ஸௌஹார்த்தேந கடலைக்கையிட்டிரைத்து முடியவொண்ணாதாப்போலே விசேஷித்துச்சொல்லி முடியவொண்ணாதிருக்கும் இம் ஸௌஹார்த்தம் பெருமாள் ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்திலொருப்பட்டால் ஆஶ்ரிதன் பிரப்பிட்டாலிருட்டு பின் காணவொண்ணாதாப்போலே வரத்தாலே பூண்கட்டிவைக்கிற தேவாஸுர ராக்ஷஸரையும் ரூன் காணவொண்ணாதபடி இவ்வதாரத்திலுண்டான நிரதிஶய ஸௌஹார்த்தத்தை வ்யாஜமாக்கி வராஹாவதாரான பெருமாள் திருமுன்பே, "கபோதஸ்ஸமதஸ்:" என்கிறபடியே பெண்ணுடையுடுத்து உருமாத்தினுனொருத்தனும்தப்பிப்பிரங்கேனென்னுராவணனுக்கு ஜநஸ்தாநவ்ருத்தாந்தத்தைச்சொன்ன அகம்பந வ்ருத்தாலே ஸௌஹார்த்தம் வெளியிட்டான். "ஸஹாயஸ்ஸ வர்த்தோ ராவணஸ்ய ஸௌஹார்த்தம் ஸுக ஶாலாக்ய ஸத்யவசநம்பரிஹாஸம் ஶப்தாராமோ ஹதாரக்ஷத்ரத்ர பரிரக்ஷணம் ஸௌமித்ரி ஸஹிதம் ஶ்ரீமாந் ஸுக்ரீவம் தஸ்ய ராவணஸ்ய ஸம்ஸக்தஸ்ய லக்ஷ்மணோ ஜாநகீம் வைதேஹீம் ஸம்வாதம் ஸீதாம் ராக்ஷஸாநாம் ஸதா ஸௌஹார்த்தம் ஸகல லோகநாதம் ராக்ஷஸேந்த்ர ஸ்ஸுஹ்ருத் ஸமோ ராவணம் ஸ்த்ரீ வத்ஸ கேஶவ ஜநஸ்தாநமக்ஷயாய ராக்ஷஸம் ஸ்வாமிநா ஜநஸ்தாந ஸ்ஸ்ரீவ" என்கிறபடியேராவணமோஷியிலே அவனுக்காப்தரானவாள் வ்யவஸிதமாக்கின ஸௌஹார்த்தமிது. பெருமாளுடனே போருத்து இளைத்துக்கலங்கினராவணன் தெளிந்துதன்தேரை மீட்டுகொண்டுபோனஸாரதியை வெறுத்துச்சொல்லுகிறபோதும் "ஶத்ரோ வ்ருத்தஸ்ய ஸுஹ்ருத்ஸ்ய ஸுஹ்ருதஸ்" என்றும் மேலே இவ்வதாரஸௌஹார்த்தத்தைச்சொல்லக்கடவனிறே. இப்படி ஶ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஸௌஹார்த்தேந என்னும் ராகவாய என்னும் சுருங்கச்சொன்னவைாகவும், ஸௌஹார்த்தம் மேலே முதலிகள் பாசுரத்தாலும் வெளியிடப்பட்டது. எங்கனேயெனில், "அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித் த்ரிஷு லோகேஷு ராகவ | ஆத்மாநம் பூஜய ராம ப்ருச்சஸ்யஸ்மாந் ஸுஹ்ருத்தயா||" என்றார்கள். இவ்வர்த்தந்தன்னையே, "ஸம்ஹிஸ

த்வத்ப்ரஸாதோ யாநீஸ்வரோஸிகாமாத்மா ஸர்வதா | பரீக்ஷ்யகாரீ ஸ்ரீ தி
ஹா நிஷ்டாஸ்வாதாஸ்ஹ்ருத்வு" என்றுவிவரித்தார்கள். ஸம்ஹி
என்கிறவித்தாலே மேல்சொல்லப்படுகிற குணங்களுக்குமெல்லாம
திஶயாவஹமான ஸௌந்தர்யத்தை சொல்லுகிறது. பொத்
தாமரைப்பூவில் பரிமளத்துக்கு அல்லாத தாமரைப்பூவில் பரிமள
த்தைக்காட்டில் ஸௌந்தர்யத்தாலும் அதிஶயமுண்டாயி
ருக்குமிறே. இவ்வர்த்தத்தை, "குணாயத்தம் லோகே குணிஷு
ஹி மதம் மங்களபதம் விபர்யஸ்தம் ஹஸ்திகிரிபதே த்வய்யபி புந:
குணாஸ்த்வத்ஸம்பந்தாதுதகரிஷத யத்ர ஶுபதாம் ததா
ஹி ஸம்பந்நம் த்வத்ஸ்வரூபம் ஶ்ரோதவ்யம்" என்று உபபாதித்தார்கள்.
ஸத்யசந்த: - ஸத்யமாக ஶரணாகதரான தேவரீருடைய ஶர
ணாகத ரக்ஷணவ்ரதத்தை ராவணவதத்திலேமாக எவ்விஷயத்தி
லே விலக்கலாம். ஶரா: - இவ்வ்ரதத்துக்கு விரோதிகளை யதா
ஸமயமாக தேவரீர் அஸ்த்ரங்களான அம்புகளாலேயாதல், உத்
தரங்களாலேயாதல் வெல்லும்சேவகமும் வேறொருவர்க்குண்டோ.
யாதிக: - ஶரணாகதரக்ஷண யஜ்ஞத்திலே நிலையுடையீர் தேவ
ரீரேயன்றோ. ஸ்வயம்விஜ்ஞாதா - ஸர்வஜ்ஞனான தேவரீருடைய பரா
க்ரமத்தை விரோதிகளாலேயாதல் ஆஶ்ரிதர்பக்கல் குற்றங்காட்
டும்பிரிவாலேயாதல்விலக்கப்போமோ, பரீக்ஷ்யகாரீ-ஸர்வஜ்ஞராய்
அஷ்டாங்கமான பக்தியாலெ யாராய்ந்துசெய்தருளுங் காரியங்க
ளுக்குஅடியோங்களைக்கேழ்க்கவேண்டுவதுண்டோ, ஸ்ருதிமாந்-தே
வரீர் வஸிஷ்டாதிகளான ஜ்ஞானவ்ருத்தர்களுக்கு ராமானுக்கமென்று
ஒருதரங் குடுக்கைக்காக அவர்கள்பக்கலிலே கேட்டருளின அர்த்தங்
களில் அவஸரங்களிலுமுதவாததுண்டோ, ஸ்ருதிமாந்- "நஸ்ரவதி
வகாரணானம் ... | அயம் விதி ... வகாரணக்ரமேத
தெநகெநஷ்டத்தி" என்னும்படியன்றோ தேவரீருடைய க்ருத
ஜ்ஞதையிருக்கும்படி "நிஷ்டாஸ்வாஹ்ருத்வு" "வாநவஸக்ஷதே
தம்ஸ்ரிதாயஸம்ஸயம்" என்னும்படி தேவரீருடையக்ருதஜ்ஞதை
ங்களெல்லா ஶரீரதான வடியோங்களிட்ட வழக்காக்கியன்றோ
தேவரீர்வைப்பது. ஆகையால் தாக்ஷிண்யபராதஜ்ஞரான தேவரீர்
திருவுள்ளத்தாலே கோலினகாரியத்தை ஈரெவையரான வடியோங்க

ளோயு மிசைவித்துக்கொண்டு செய்தருளுவதாகவன்றோ வெங்க ளைக்கேட்டருளுகிறதென்று இப்படி பெருமாளைக் கொண்டாடி பரி வாலே கலங்கின ஊஂமஷபார ஹஜாஂபவக வ்ருஹ்திகளான முதலிக ளாலே ஹொகாஹாவங்களை ஹெதுக்களாகக்கொண்டு விபீஷண வரிஶ்ரமத்தைக் கடுகவிசையாதொழிய தக்கவித்தாய் வஷ்ஂத்ரு யான திருவடியவர்கள் சொன்ன ஹொகாஹாவங்களையெல்லாம் வ்ருதிக்ஷேவித்து வஷவரீக்ஷிதங்களான மணநிஷெர்ாஷமண வக்வங்களாலே ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் வரிஶ்ராஹ்யனென்று விண் ணப்பஞ்செய்தான். அவ்வளவில்பெருமாள்ஶரணாமதனை நவியச் சொல்லுகிற திரளிலே இவன் வரிஶ்ராஹ்யனென்று சொல்லு வாரையும் பெற்றோமென்று திருவுள்ளமுகந்து "ஊயாரஃவ்ருஷஹா ஜ்ாஶ்ருக்காவாயவஷதவஹி| வ்ருதஹாஷதஷஸ்ஷ்ஶ்ரு தவாநாஜ்நிவிதஂ" என்கிறபடியே ஊகஂவநீயரோந ஸஃதத்தை யருளிச்செய்யத்தொடங்கினார். விபீஷணன் வஷொஷஞைகையாலே ஶஂகநீயனென்ற வஂமஷாஷிமதங்களுக்கும் இவன் நிஷெர்ாஷஞை கையாலே வரிஶ்ராஹ்யனென்கிறதிருவடிஃதத்துக்கும்ஊவிரஸமா கையாலேவஷொஷனேயாகிலும் ஶரணாமதனென்றுபேரிட்டுவந் தவன்வரிஶ்ராஹ்யனென்றுதாமருளிச்செய்யப்புகுகிறஃத மவ்வோ லகத்தில்ஸுவிரஸமாகையாலேஇந்தைதயெல்லாருங்கூடஊநாஶரிப் பார்களென்று பார்த்தருளி "ஃரோவிதவிவக்ஷாவஹிகாஹித வ்ருதிவிபீஷணஂ|ஶ்ருதஸிஹாஷிதஹாஂஹவதி ஶ்ருயவஷிஶேதஃ||" என்று நம்முடைய மதத்தையும் முன்சொல்லவேணுமானின்றோம். அதினு டைய வநுஷானம் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம். நமக்குப்ப ரிவாரான நீங்கள் நாம்சொல்லுகிற வாக்யத்தை விபீஷணனுடைய ஶரணாமதிவாக்யம் பட்டதுப் படுத்தி ஊநாஶரியாதே கேட்டுத் தரவேணுமென்று இரைந்தருளினார். இப்படிமுதலிகள் செவிதாழ் க்கும்படியிரைந்து தம்முடைய ஸ்ஹாவஞ்சொல்லுவாரைப்போலே ஸ்வஸிஶாஞத்தை ஸஂவிணமான ஹெதுவோடேகூடச் சுருங்கவ ருளிச்செய்கிறார். "மித்ரஹாவெநஸஂவ்ராவ்தஂ நத்யஜெயஂகயஂ வந|ஷொஷொயதுவிதஸ்யஸ்ாஜ்தாரஃதமஹிதஂ" என்று பெருமாள் தம்முடைய சீர்மையாலே சுக்ரீவனை தம்மோடொக்கப்

பார்த்தருளி ஶரணாகதனென்று புல்லீதாகச்சொல்லமாட்டாமல் மித்ரபாவேந என்றருளிச்செய்கிறார். பெருமாளோடு துல்யஶீலவ்ருத்தையானபிராட்டியும் "விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல: | தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ||" என்று ஶரணாகதவிஷயத்திலே மைத்ரியென்றருளிச் செய்தாளிறே. மித்ரபாவேந மித்ரஶப்தத்தாலிங்கா நுகூல்யஸங்கல்பாதிபூர்வகமாகப்பண்ணின ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் ஸூசிதமாகிறது, அங்கனன்றிகே மித்ரபாவனையாலென்றவுமாம் உன்னிலையேயாகிலும ஶரணாகதனென்று பேரிட்டுவந்தாரை நாம் விடமாட்டோமென்கிறார்.

இப்படி ஸர்வஜநோத்ஸவாபேக்ஷமான பெருமாள் திருவுளத்தை யடியொத்தி, "ஸாதீயஸோ ஹி ஶரணாகதிஸம்பஹாஜோ ந்ராபேக்ஷணம் ஸகதவோ ஹி தத்ரஸ்ய | ஸுக்ரஜ்ஞாநஸக்திகாருண்யாதிஸத்தீஷ்டே நஹவாவம்வராக்ஷிதஸ்ஸுதீரோகீநம் ||" என்று வாநரர்கள் விண்ணப்பஞ்செய்தார்களிறே. ஸ்தாநம் - இவன் ராவணஸாந்நித்யஹீநதையைக் கடலுக் கக்கரைநின்று, "ராகவம் ஶரணம் கத:" என்றுரைக்கில்நாமதிஸ்தோபோடே வெநமத்யமதியாலேயக்கரைக்கேசெல்லவேண்டியிருக்க நாமிருந்தவிடத்திலே, "ஸமுத்ரம் ரிமம் மாநிவர்த்தத" இந்யாயத்தாலே வந்தவிவனை நாம்விடும்படியேன். ஸம்ஸ்தாநம் - ஸக்ருத்ஸ்தாநம் - இங்குஸக்ருத்மாவது, த்ரிகாலமந்த்ராம்ஶஸ்த்ராம்ஶ, "ஸக்ருத்ப்ரதிபத்யாலும்காதத்ராணிஷ்யா நாநிவ்யவஹதம்ஸராஜந்ம்ஜீவிதம்வஸவாநமெவ||" என்கிறபடியே ஹேயோபாதேயவிபாகம்பண்ணிக் கழிக்கவேண்டுவது கழித்து கைக்கொள்ள வேண்டுவது கைக்கொண்டு ஶரணாகதனென்கிற உக்தியை பத்தாசாகப்பத்தியதிஶம்செகதீர்ந்து அநுஸம்தானரஹஸ்யஷகாரமாக முன்னுட்டுக்கொண்டுவருகை, நதந்ஜெயம் - இவன் ஸர்வஜ்ஞந்ஞோ ஸர்வஸ்ரீஹந்ஞோவென்கிற மீமாம்ஸைத்துறக்குட்பாகிறது. ஶரணாகதனென்கிறஶப்தத்தை நம்மேவிப்படுத்தினவனை நாம்விடவல்லோமோ. அயம் ஶரணாகதனுக்கு குணங்களில்லையாகிலும் தோஷங்கள் ஸஹஸ்ரங்களேயாகிலும் இவனைக்கைக்கொள்ளுகை ஸர்வார்த்தஸித்தமன்றேயாகிலும் இவனைக்கைக்கொண்டால் மேல் தூஷ்டாதுஷ்டஸ்வதந்த்ரயஸஹஸ்ரமுண்

டேயாகிலுமொருபடிக்கும்நாமிவனைவிடமாட்டோம். இஶ்லோகத்தில் வசவ-ுாஜ-த்தாலே ஸமாஶ்ரிதருடைய ஶ்ருதிவாக்யத்தைவஸ்த ஹிதமாய்தது. உன்னுடையவனுக்கே ஹாரமென்றுஒருக்காலுமவு பண்ணுவதடியாக ஒருகாலத்திலுமிவனை ஸவெ-ுஸ்ரான் விடாநின் றிரே இஶ்ருதியில்பொருள். இப்படியொருபடியாலும் ஶரணா கதனை தாம்விடமாட்டாத ஸ்வபாவத்தையருளிச்செய்து முதலிக ள்விண்ணப்பஞ்செய்த வரிதராஜஹதாலெஹதக்களான தொஷ ங்களுக்கு ஸாக்ஷத்தோடே வராவியில்லாமையாலே அவையுண் டேயாகிலும் ககிஂகிகாரமென்கிற திருவுள்ளத்தாலே அவர்கள்ச ங்கித்த தொஷங்களுடைய ஸ்வசவஸ்வபாவத்தை யிசைவிக்கிருர். "தொஷாயதயவி.தஸ்யஸ்யாக" இவ்விடத்திலஸ்ய நமஜதோ த்துகைக்காகவாதல் ஸஂஹாவமெநயைப்பத்தவாதல் உஷஜ்னையும் ஶரணாமதஶஸ்வரோதூ த்தாலே வரிஹஹித்தானென்கிற உஹா மண ஸிஜ்யஸ்ஶமாக தொஷவ்யாபஜ்னையைப் பத்தவாதல் ஸ்யாக என்கிருர். தொஷஃ - என்கிறவாரோ நஜிதெஜுஶத்துக்கு நீங்கள்சொன்னதொஷங்களாகவுமாம். நீங்கள்சொல்லாத ஸாக்ஷா த்ராவணாஜிமதமானதொஷானுஸங்களுமாமென்றுகிறது. இதொ ஷங்களெல்லாம் வரிதராஜஹதா லெஹதக்களாவது ஶரணா மதவஜிரிக்ஷ விஷயத்திலேஎன்று தஸ்யஸ்யாக என்கிறஸ்வரெநா கஶரணானபெருமாளுக்குதிருவுள்ளமாகையாலேயிரே "யதிவா ராவணஸ்வயஂ" என்னும் ராவணனுக்குறித்து "நவெஹரண ஜெதஹி" என்றுமருளிச்செய்குறநுதெவஸ்ராஜஸ்வபாவராஸக யாலே உஷவரிஹஹம்பண்ணிஞல் நாட்டிலே ஶிஷ்டமஹெஹஜ் பிறவாதோவென்று முதலிகளுக்குக்கருத்தாக அதுக்குமுத்தரமருளி ச்செய்கிருர். ஸதாஜெதமஹிஜதஂ - கமஹிஜதஂமஹிதாஜநஜக வசஜிதமென்றபடி. நாம்ஶரணாமதனைதொஷமபாராதேவரிஹ ஹித் தால்வஸ்னேயாகிலும் ஶரணாமதனையழியகுடுககலாகாதெ ன்கிறஶ்ருதயத்தையறிந்த நஷித்து போருகிறஶ்ரீவஸிஷ்ஹம வாநுவிஶ்ராஜிதூஹமவானுள்ளிட்டஸதுக்கள்நாம்பண்ணினயஜ்ரா வதெஶஂஸமித்ததென்று கொண்டாடும்படியாம். நீங்கள் சொல்லு கிறபடியேகேட்டுநாம் கைவிட்டாலவர்கள் நம்மைமஹிஜக்கும்படி யாம். ஆகையால்நமக்கு காயஜம்தப்பாமைக்கி நீதிசொல்லப்பரிவும்

சிற்பமுமுடைய நீங்கள் வஸிஷ்ட விச்வாமித்ர வ்யாஸ பராசர ப்ரப்ருதிகளான ஸத்துக்களுக்கும் நெஞ்சாரப்படாமை நம் ஸ்வபாவத்தை நன்கு அறியாதே நம்மைப் பெறப்பாரிருங்கோளென்று திருவுள்ளம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதானஸாரே ஶரண்யஶ்ரீப்ரகாசக:
ஷஷ்டோதிகார:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:.

இப்படி பெருமாளருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கேட்டு மஹாராஜர் முமுக்ஷுவான ராக்ஷஸனுடைய அந்தர்வ்ருத்தத்தாலே என்றவிளையப்புகுகிறதோவென்று பெருமாளைப்பக்கல் பரிவாலே அங்கிப்பின்பு "கோநாமஸ பவேத்தஸ்ய யமேஷ ந பரித்யஜேத் | ஈத்ருசம் வ்யஸனம் ப்ராப்தம் ப்ராதரம் ய: பரித்யஜேத் ||" என்று விபீஷணனுடைய ந்யூனதைகளைக்காட்டி பெருமாளை விலக்கப்பார்க்க பெருமாள் ராஜநீதியுடைய ப்ரக்ரியையாலே உத்தரமருளிச்செய்தார். பின்னையும் மஹாராஜர் பெருமாளுடைய ப்ரபாவ ஸ்வாதந்த்ர்யாதிசயத்தாலேயிறே நாம் விண்ணப்பஞ்செய்த வார்த்தை திருவுள்ளத்தில் படாதேயிருக்கிறதென்று சங்கிபண்ணி ஒருப்ரபத்திக் கிரண்டு ப்ரபத்தியாகப் பண்ணுவோமென்று இளையபெருமாளையுங் கூட்டிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே தரிக்கவேணுமென்று பார்த்து உம்மை விலன்றிக்கேயு முமக்குத் தோழனான என் விஷயத்திலும் ஸுஹ்ருத் ப்ராணஸமரான இளையபெருமாள் விஷயத்திலும் இவன் த்ரோஹனாய் நின்று நலியுங்கிடீர் ஆகையாலிவன் வத்யனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய வித்தைக் கேட்டபின் பெருமாள் "ஸுக்ரீவஸ்ய ததாகர்ண்யம் ராகவஸ்ய விம்ருச்ய வ | ததஸ்ஸுதரம் வாக்யமிதம் வசனமப்ரவீத் ||" என்கிறபடியே கலக்கும்படியாக மஹாராஜர் இளையபெருமாளைக் கூட்டிக்கொண்டு பண்ணின ஶரணாகதியில் காட்டிலும் தெளிவுடையாக வந்த விபீஷணன் ஶரணாகதியொன்றுமே ப்ரபலமென்றறுதியிட்டு

உஹாராஜருடைய வச்சம்தீரவேணுமென்றுபார்த்தருளித் தோழனு
ரேவிபீஷண ஈஉஷடனென்றும்சுஉஷடனென்றும் பண்ணுகிறவிஷா
ரமெதுக்காகப்பண்ணுகிறீர் தம்மளவில் ராக்ஷஸனென்கிறவிதென்
னென்பதுநம்மளவிலாத லும்மளவிலாதல் தம்பியளவில் நல் விவ
ஞெருவாயகசெய்கைக்குஷ்ரூவஸமமென நம்முடைய பூந்தோட்
டத்தில் ஜாதிரோத்ரவா நராங்களுக்கு மிவனொருகுற்றஞ்செய்யவல்ல
னோ நாம்நினைத்தபோது பிஸாசங்கள் சுஸுரர்கள் யக்ஷர்கள் ப்ரு
ழிவியிலெங்குமுள்ளராக்ஷஸர்களென்ன இதெல்லாந்திரண்டுவந்தா
லும் ஒரு சுஂஹுஉதுருக்குப்பத்துமோ சுஂஜலியாகிற சுஹஸ்த்ர மெ
டாதார்க்கு நம்மைவெல்லவிரகுண்டோ வென்றுதம்முடையஸவ
ஶக்தத்தைவெளியிட்டுஉஹாராஜருடையவச்சத்தைக் கழிக்கிறுர்.
" ஸுஉஷடாவா வுஉஷடாவா கிஶேஷாஜநீவரஃ | ஸுக்ஷோ
வஹிதஂக தஸூஸக்ஷக்யஂவ ந॥ பிஸாசாநுஷா நவாநுயக்ஷாநு
ப்ருமிவ்ராஂ யெவராக்ஷஸாநு | சுஂஹுஉதுருண தாநுஹநூரி
ஹநு ஹரிமணைஸ்ர॥" பண்டுநாமுமக்குக் காட்டினவ்ருஹாவத்தை
வாநராஜ்யத்திலே புக்கவாறே மறந்தீரோ உஹாதெந என்று
விபீஷணன் நினைப்பித்ததும் நெஞ்சிற்பட்டதில்லையோ எதிரிகள்
விரலைக்கவுமப்படிக்காணும் நம்முடைய ஒரு சுஂஹுஉதுருவாரா
ராஂ நவங்களிறே பெருமாளுக்கு நாஸிஂஹஉமெயல் ஸ்ரீவஂஷா
யஉங்களஶரண்யகொவயக்ஷமாக ஶஹவஹாஸுநகளிலு உபியக்
க்ஷர்வாக்யங்களிலும் " ஸுஜொஷஹிவிஶெஸஉாகாரணிகொ
பிஸநு" என்றும் " க்ஷஜா நஶக்தகாரணாஸஸதீஷ" என்றும்
ஸஂஹ்ருதமான ஶரண்யமணத்யமும் இவ்ருகாரணத்திலே
விவக்ஷிதஂ. எங்கனேயென்னில் அடியிலே " ஜாதஂநாஸிதகிஂ
ஜிஸ" என்றும ஸவஜ்ஞக்ஷஂசொல்லிற்று. " உஜெீஷ்ரூஹாவெநஸஂ
ப்ராவஂநதஜெயஂக்யஂஉந" என்று வாஉகாரணிக்ஷஂ சொல்
லித்து. இவ்விடத்திலே " சுஂஹுஉதுருணதாநுஹநூரிஹநு"
என்று ஸவஶக்தக்ஷஂ சொல்லித்து. இப்படி ஶாநஷஹாவத்திலே
நின்று ராஉஶஂ ஈராசுபடாதபடி பண்ணின உஹாவீரனென்னு
ஞ் செருக்காலே மதியாமே பேசுகிறுப்போலே தம்முடையஸவ
ஜ்ஞஸவஶக்தத்தாலே ஶரண்யகொவயக்ஷஸஹமணஸஂவஞ்

ணத்தையருளிச்செய்து மஹாராஜப்ரப்ருதிகளை [illegible] தீரும்படி பண்ணியருளினார்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே
ஶரண்யவைபவப்ரகாஶ꞉
ஷஷ்டோऽதிகார꞉.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாகுரவே நம꞉.

இப்படி தம்முடைய ஸ்வபாவத்தையும் ப்ரபாவத்தையும் வெளியிட்டு மேலிவன் துஷ்டனாயாகிலும் நாஶகனாயாகிலும் ப்ராணவ்யயமாக ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணவேணும். இதுவே பரமதர்மமென்னுமிடத்தை கபோதோபாக்யாந ஸஹக்ருதகண்டுமஹர்ஷிகாதாவிஶேஷத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். "ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந ஶத்ரு꞉ ஶரணமாகத꞉ | அர்ச்சிதஶ்ச யதாந்யாயம் ஸ்வைஶ்ச மாம்ஸைர்நிமந்த்ரித꞉ ||" ஶ்ரூயதே ஹி - என்கிறவித்தாலே, "ஶ்ருணு ராஜந் கதாமேதாம் ஸர்வபாபப்ரணாஶிநீம் | ந்ருபதேர்முசுகுந்தஸ்ய கதிதாம் பார்கவேண யா ||" என்னும் "யஜ்ஞம் ஶ்ருண்யாந் நித்யம் வைஷ்ணவம் ப்ராந்தஶ்ச தம் | விப்ரக்ஷத்ரவைஶ்யஶ்ச ஸமஶ்நுதே ஸாம்ஸித்தி ||" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பாவநத்வத்தாலே ஸர்வருமாதரித்துக் கேழ்க்கும்படி ஸம்ஹிதமாகிறது. ஶ்ரூயதே - விப்ரகீர்ணங்களாய நஷ்டங்களான ஶ்ருதிகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வல்லார்க்கிதுவுமொருமூலையிலே காணலாய்க்காணுமிருப்பது. ஶ்ரூயதே - மஹர்ஷிகள் சொல்ல தேவர்ஷிகள் கேழ்க்கலாமத்தனை போக்கியெத்தனையேனுங்காருணிகராயிருப்பாராலும் இப்படி அநுஷ்டிக்கை அஶக்யங்காணும். ஹி - அதிப்ரஸித்தமாகையாலும் அநந்யவ்ருத்தாந்தமாகையாலும் இவ்வ்ருத்தாந்தம் எங்களுக்கு முன்னே நீங்களுங்கேட்டுப் போருமதன்றோ, நம்பக்கல்பரிவாலே வந்தகலக்கத்தைவிட்டு நீரே ப்ரதிஸந்தாநம் பண்ணப்பாரீர். கபோதேந - ஒரு திர்யக்கினுமன்று, வர்ணாஶ்ரமத்தில் பிறந்தானொருவனுமன்று ஸாமாந்யதர்மோபதேஶஜாதீயனும

ன்று, ஒருத்தனுக்குச் செய்தபடியிது. இப்படி இதம் சத்ருக்களுக்குங்கூட ரக்ஷணீயமாயிருக்க ப்ரபந்நர்களான நாமிருந்து சரணாகதனை வத்யனென்பதும், த்யாஜ்யனென்பதுமாகாநின்றோம. கபோதேந - இத்தைக்கபோதமாகையாலே விலக்குகைக் கீடான பரிவரில்லாமையாலும், கருமென்று ஸ்ம்ருதியிலோதுகிறபடியே ஸஹாயிகாரத்தாலே தர்மத்திலேசொரிகி, "ச்ரூயதே ஹி கபோதேந காதயித்வா ஸ்வகாத்ராணி ஸம்ஹிதம்| ப்ராணைரபி ஸமாத்ய ஸம்ரக்ஷ்ய சரணாகத:||" என்று தர்மத்திலே ப்ரசம்ஸிக்கிற ஸஹாய தர்மசாரிணீஸம்பந்தத்தாலும் ஸந்நிதியாலும், அக்கபோதமசடெக்கன சரணாகதரக்ஷணதர்மத்தை நடத்திக்கப்பெத்ததிறே. சத்ரு:- கபோதத்துக்கு வேடந்தானே ஸாயுதவதாரணம்பண்ணினசத்ருவாயிருக்கும். நமக்குவிபீஷணன் அப்படிப்பட்ட சத்ருவிருந்த வூரினின்றும் வந்தானத்தனையன்றே, சரணாகத: - கபோதமிருந்த மரத்தடியிலே வேடன் யாத்ருச்சிகமாக வந்தானத்தனை, "ஸோஞ்ஜலிம் ப்ரக்ருஹ்ய வாக்யம் ஹநுமத் | சரணம் ஹிம தேவஸ்ய ஹேதவே வைஹம் ஸதீ||" என்று வநஸ்பதிதேவதையைக்குறித்து சரணசப்தம் ப்ரயோகித்தானத்தனை யொழிந்து இக்கபோதத்தைக்குறித்து சரணசப்தத்தை ப்ரயோகித்திலன. விபீஷணன் புத்ரதாராதிக ளெல்லாரையும்விட்டு, ராகவம் சரணம் கத:- என்று நமக்கு கண்டூஷனான ராகவானவன் ராக்ஷஸவம்சவாதத்திலே சரணாகத ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணினபடியை நினைப்பித்துக்கொண்டு நம்மை யதார்த்தம் சரணாகதனானான். அர்ச்சிதச்ச - வேடனுகையாலே பக்ஷிஜாதிக்கு ஸ்வபாவசத்ருவுமாய் விம்சுஷித்து தன் ஸாயுதவதத்துவுமானவிவனை இவன்பட்டது படுகிறானென்றிருப்புதல் அவஸரத்திலே நலிய விரகுதேடுதல்செய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க அதிதியைதேவதை யாகவிதிக்கிற ஸ்ம்ருதியின்படியே தேவர்களை ஆராதிக்கிறதிறத்திலே அநந்யமாகவன்றே அக்கபோதமர்ச்சித்தபடி நாமும்சரணாகதனை, "வஸ்த்ராபரணைஷ் தீவ்ர ணைஷ்ணே நவஸிவேவ ஸஹ" என்று அந்யேம்யதியதமாகவிதியாநின்றோம். யதாந்யாயம் - சீதத்தாலும் க்ஷுத்தாலும் ஆர்த்தனான வேடனுக்குவேக்ஷிதங்களான அக்நிப்ரதாநாதிகளைப்பண்ணி நல்விருந்துவந்தாலாதரிக்கும்படி நன்றாகதப்பாதே அதிவிஷாதமம்யமி

ல்லாதே அக்கபோதம் உதாஹரித்தபடி. யதா ந்யாயம்-இன்சொல்முத லாக ப்ராணபர்யந்தமாக ஶரணாகதவிஷயத்தில் ஸத்கா³ரம் பண்ணாதேசெய்த பரிவெல்லாமளவாயிருக்குமத்தனைபோக்கி மிகு தியுண்டோ "ஸௌஹார்த³ம் ஸௌஹ்ருத³ம் த்ரத:" புறம்பேசில வாஹா ரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்திட்டதன்று; தன்னுடையதான ஸ்வப்ராணங்களிலே சிலவத்தையிட்டு உபசரித்ததுமன்று. விவேகமில்லாதார் தாநுகஸஹோனித் திருக்கக்கடவதாய் விவேகி களும் க்ருத்யமான யதேஷ்டஸர்யநமென்று பேணக்கடவதான ஶரீ ரத்தில் மாம்ஸங்களாலேயன்றோ. அங்கே அவனையும் உபசாரபூ ர்வகமாக நல்விருந்தூட்ட ப்ரவர்த்தித்தது. மாம்ஸஶேஷ-வகஶேஶ ங்களையறுத்திட்டதன்று. கடுகபசிதீர்க்கவேணுமென்று வேடனுக்கு தனக்குள்ள அவயவங்களொன்றும் ஶேஷியாதபடி ஸாஹஸம் ஶாஹிதா வஸரைப்போலே யிதொரு உத்ஸவமாக நினைத்து நெருப்பி லேகாணும் விழுந்தது. இப்படி இஶ்லோகத்தில்சொன்ன வ்ருத்தமதன் னை தம்முடைய அநுஷ்டாநத்துக்கு ஹேதுவாக அநுஸந்தித்து க்கொண்டு இப்படியானால் நமக்கு ஶரணாகதரக்ஷணம் கைமுதி கந்யாயஸித்தமன்றோ வென்றருளிச்செய்கிறார். "ஸஹி தம் ப்ரதி ஜக்ராஹ பார்யாஹர்தாரமாகதம் | கபோதோ வாநரஶ்ரேஷ்ட கிம் புநர்மத்விதோ ஜந:||" ஸஹி-அக்கபோதம் நம்மைப்போலே யதா நுஷ்டானம்பண்ணக்கடவ ஜாதிகளிலொன்றிலேயாதல் ஶரண்ய வம்ஶத்திலேயாதல்பிறந்த தன்னென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமன்றோவி ருப்பது. தன்ஜாதியாலும் விஶேஷித்து தன்கொடுமையாலும் "க்ஷுத் ர: பாபஸமாசார: பக்ஷிணாம் காலஸம்மித:" என்று பக்ஷிஜாதிக்காக விரோதியாய் கபோதமிருந்தவிடத்திலே யாத்ருச்சிகமாகவந்துவிழுந்த துக்குமேலேகபோதத்தைக்குறித்து ஒருவாயப்ரயோஜநாபேக்ஷாரஹி தனாய்விஹிதாநுஷ்டானத்திலும் நிலைகுலையாதவனாய் க்ருதக்ந னாயுமாதல் க்ருதக்நவாதப்ரஸங்கமாதலின்றிக்கேயிருக்கிற அவ்வே டனிருப்பது. ஸஹி தம் ப்ரதிஜக்ராஹ - தன்னையழியமாறியன்றோ அவ்வேடனைக்கைக்கொண்டு ரக்ஷித்ததுமுன்பே ஶத்ருவென்றுபொ துவிலே அருளிச்செய்தத்தை அவன்வ்ருத்தியைக்காட்டி விஶேஷிக் கிறார். பார்யாஹர்தாரம்-இப்படியே ராவணன்வந்தாலும் நமக் குக் கைக்கொள்ள வேண்டியன்றோ யிருப்பதென்று திருவுள்ளம்

ச்ருதம் - இவன் தன்னைக் கைக்கொள்ளுகைக்குச்செய்த உபாயா நுஷ்டானம்கபோதமிருந்தமரத்தடியிலேவந்தவளவேகிடீர். அல்லது வநஸ்பதிதெய்வதையைக்குறித்து ஶரணமென்றுசொன்ன ஶப்தமும கபோதம்கேட்டதில்லை. கபோத: - முன்பே கபோதமென்று சொல் லியிருக்க இருக்காலமட்டும்கபோதமென்றது - ஶிபியினுடைய ஶர ணாகத ரக்ஷணயத்நம் சொல்லுகிற ஶ்ருதி கபோத வ்ருத்தாந்த த்தில்போலே கபோதவேஷங்கொண்டானொருதெய்வமோ ஸாக்ஷாத் யோவென்று ஶங்கியாமைக்காக இது பக்ஷிஜாதிவிஶேஷத்தாலே ஸஜ்ஜந்த்ராதிகளைப்போலே திர்யக்காயிருக்கவிப்படி யத்நாநுஷ்டாந யோக்யமாய்ப்பிறந்தது வாநரஶ்ரேஷ்ட - வேறேயும்ஒருதிர்யக்குஶத்ரு வானவேடனை ரக்ஷித்தபடிகேளீர். வாநரஜாதிக்கு முடிசூடின நீர் வ்யாக்ர வாநரஸம்வாதம்கேட்டறியீரோ. ஒருபுலிபின்தொடர்ந்துதானி ருந்தமரத்தடியிலே வந்தேறினவேடனை அந்தவ்யாக்ரம் - விடச்சொ ல்ல இவனை ஶரணாகதனென்று வாநரம் ரக்ஷித்தது. அப்போது மரத்தடியைவிடாதே கிடக்கிறபுலி இவ்வாநரம் தூங்கினவளவிலே வேடனைப்பார்த்துஉன்னைவிடுகிறேன் வானரத்தைதள்ளவல்லையோ வென்ன பாபபுத்தியான வேடன் தன்னைரக்ஷித்த வானரத்தைத் தள்ளினவளவிலே வானரத்தைப்பிடித்து உன்னைவிடுகிறேன் உன க்கு அபகாரகனையுன்னைத் தள்ளினவேடனைத்தள்ளித்தரவல்லையோ வென்று ஸந்திஷ்ட்ரோம்ஸ ஸூக்ஷ்மமான புலிசொல்ல யத்நவித்தான வாநரம் ப்ராணாத்யயதஶையாகையாலே அஸஹ்யமாக விசை ந்து புலிவிட்டவாறே மரத்திலேறி ஶத்ருவான வேடனைப் பின்பும் போக்கற்று தானிருந்த மரத்திலே யிருந்ததேயடியாக ஶரணாகத னென்று ரக்ஷித்தது. நீர் வானரங்களுக்கு முடிசூடியிருந்தாலும் உங்களுக்கு ஜாதியத்நமென்று பார்த்தாகிலும் கைக்கொள்ளவே ண்டாவோ. வாநரஶ்ரேஷ்ட - முதலிகள் கலங்கினால் தெளிவிக்க விருக்கிற நீர் கலங்கலாமோ. வாநரஶ்ரேஷ்ட - வாலிபக்ஷத்திலிரு ந்தவாறே உமக்கு ஶரணாகதவீபெ ரக்ஷித்ததோ. வாநர ஶ்ரேஷ்ட - வாநரோத்தமல்லீரோ, ஸுக்ரீவனுடைய பக்ஷத்தனுமாய் யத்நாயத்நங்களை யறிந்துமிருக்கிறநீர் அல்லாத வானரங்களைப்போ லே சாபலம்பண்ண பெறுவதிரோ. "கிம்புநர்மத்விதோஜந:" கபோதம செய்தபடிகண்டால் நம்போலிகளுக்குகேட்கவேணுமோ

நாம் ஶரணாகதரக்ஷணத்துக்குக் கொடியெடுத்த வம்ஶத்திலே "ஷஷ்டிர்வர்ஷஸஹஸ்ராணி லோகஸ்ய சரதா ஹிதம் | பாண்டுரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்சாயாயாம் ஜரிதம்மயா ||" என்று அறுபதினாயிரமாண்டு வெண்கொத்தக்கொடை நிழலின்கீழே வாழிய வேறொரு நிழலிலொதுங்காதே லோகரக்ஷணார்த்தமாக பத்துத்திக்கிலும் தேர் நடத்தி ப்ரஸித்தனான தஶரதமஹாராஜனுடைய மகனும் வஸிஷ்ட விஶ்வாமித்ர ஶிஷ்யனும் மஹாயோகியாக ப்ரஸித்தனான ஜநக மஹாராஜனோடே ஸம்பந்தம் பண்ணின நாமும், "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்று உடம்பில் ஶிக்ஷிதயா ப்ரஸித்தியை ஏறட்டுக்கொண்டு, "யதார்த்தநாம லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:" என்கிறபடியே இத்தனைகாலமும் நம்முடைய கைபார்த்து நாட்டார் நடக்கும்படி நடந்துபோனது இன்று ஶரணாகதவாதம் பண்ணினால நாடேனபடக்கடவது. "ஶ்ரிய:" நம்முடைய வ்ருத்தம் பின்பு சொல்லக்கடவோம். "ஸாதாரணோ ஹ்யயம் தர்மோ நர்ணாம்" என்கிறபடியே நம்போலிகளெல்லார்க்கும் இதுவே பொதுவாய்க் காணுமிருப்பது. ஶ்ரிய:-நம்போலிகள் ஶரணாகதனை விடுவார்களோ. ஹிம்ஸாப்ரவ்ருத்திகளாகையாலே கவஸ்யமாயக்கவல்ல ராவணாதிகளுக்கன்றோ இப்படிக்கொத்த கார்யங்களாவதிப்பது. ஜநக: ஶரணாகதனை பரித்யஜித்தவனை என்னபிறப்பு பிறந்தானாகக்கடவன. நம்போலிகளுக்கு ஜந்ம ப்ரயோஜநம் ஶரணாகதரக்ஷணமன்றோ. ஶிஷ்டாநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமேயாகிலும் ஒரு ஸ்வோதநுஷ்டித்ததென்றொரு ப்ரமாணமுண்டோ இதுக்கு வியாபகமாயிருப்பதொரு வாக்யம் வேண்டாவோவென்கிற ஶங்கையாக கண்டுவென்பானொரு மஹர்ஷி கண்டதொரு காதையைக் கேளீரென்கிறார். "ருஷே: கண்வஸ்ய புத்ரேண கண்டுநா பரமர்ஷிணா | ஶ்ருணு காதாம் புரா கீதாம் தர்மிஷ்டாம் ஸத்யவாதிநா ||" கண்டுவென்கிற மஹர்ஷியினுடைய ஜந்மவ்ருத்தத்தை முற்படக்கேளீர். ருஷே: கண்வஸ்ய புத்ரேண—தான் தோன்றியன்றிக்கே "யஸ்ய ஸ்யாத் ப்ராஜ்ஞோ ஶ்ரோத்ரிய: ஶீலிதா" என்கிறபடியே அவனுடைய பிதாவும் ஒரு தர்மஜ்ஞராய் தீர்த்தவ்ருத்தராய்க்காணுமிருப்பது. ஆனால் பமப்பதின் குட்டியுமிழாதிறே "கண்வஸ்ய புத்ரேண" மஹாதபஸ்வாநகனாகிய மஹர்ஷிக்கு ஸம்ஸார நிஸ்தாரகனாய்க் காணுமிவனபிறந்

தது. ஸ்வஸ்வபதேந ஸ்வ - நா - வீதாவின்பேராலும் தன்பே ராலும் ப்ரஸித்தியுடையனாயிருப்பது. ஸ்வ - நா - அவன் தன்பெ ருமையைப்பார்த்தால் "ஸர்வஸர்வாநுக்ரஹ:" என்று ரிஷி கள் கொண்டாடும்படியான பேருடையானொருவன்காணும். ஐஷ்வ ஸ்வதேவஸ்ரீஷ்டிநா - விளக்கில் கொளுத்தின பாதமெனனும்ப டிகாணும். ப்ரகாஸகஹேது ஞான வீதாவிலுங்காட்டில் இவனு டைய ஜ்ஞாநவிகாஸம் இருக்கும்படி. ஸ்வ - இத்தனை நாளும் இதரரெ உம்முடைய செவியில் படாமையிறே நீரிப்படி கல ங்குகிறது. இதனையவதரிதராய்க்கேளீர், மாஸம் - இதுபெரியபொ ருள்களையெல்லாம் பொதிந்துகொண்டு எளிதாகக் கேழ்க்கலாம்படி சுருங்கின பாசுரமாய்க்காணுமிருப்பது. வாமீதாம் - இன்று முதலாகக் கட்டினதொன்றன்று காணுமிது. வேதம்போலேபழய தாயிருப்பதொன்று. மீதாம் - ஸ்வவான ஹேஷிபுமித்தை ஸ்வஷித் தானென்றிராதேகிடீர். ஐக்கைஸாமோகப்பாடுமாப்போலே பண்டே யுள்ளதொன்றை அவன்செய்தானுகப் பாடினனத்தனை. மீதாம் அவன்செய்தானுகிலும் அநதஸாஜநிபோலே ஸஷஸவாவநகளை யும் போக்கவற்றாய்க் காணுமிருப்பது. யஷிஷாம் - போலியான யஷிங்களைப்போலன்றிக்கே ப்ரதஷ்ஸ்ஸ்ரீவிஸமான வாரயஷி த்தைவிஷயமாகவுடைத்தாய்க்காணும்இதரரெயிருப்பது. ஸத்ர வாஹிநா - ஸத்ரவாஹமீஜனை ஸ்வ - வென்கிற ஹேஷி வாய்வெரு விச்சொன்னுலும பழுதாயிருப்பதொரு சவ்வுந் துவ்வும் கூட்டு கையுமன்றிக்கே காணுமிருப்பது. இதில் வாரஷிணாவென்று யமாஸஷி உமிக்கும் சொல்லித்து. ஸத்ரவாஹிநாவென்று யமா ஹூஷாஸஷிவாஹிக்கும்சொல்லித்து. யஷிஷாமென்று உவதேஸத்தி னுடைய வாரவேயொஜநக்கும் சொல்லிதது. இத்தால் ஹ்ரவீ வ்ருமஸங்களற்று ஸவஷிஜோகஹிதம் சொல்லுவா னெருவனெ ன்று ப்ரத்திஸயம் சொல்லித்தாய்த்து. மேல் ஸ்வ - மாஹெ யென்றெடுக்கிற நாலனாஸ்லோகத்தில் ப்ரயஹஸ்லோகத்தாலே வாஷ ணஷிஸ்ரவணா மதியில்லையேயாகிலும் போக்கற்றதுஹெஸயில் ஆததி ஷேவாஸிப்ராய வம்ஜனங்களாய்க்கொண்டு ஸ்ரவணாமதியினு டைய ஸகஷதஷ்ஷங்களான ஸஜஷிஷமயாஹிஜாதங்களை நேர்ந்தவ னையுமழியக்கொடுக்கலாகாதென்கிருர். "வஸாஜஷிவேடஸ்ரீநயா

சந்தம் ஶரணாகதம்| நஹந்யாதாந்ருஶம்ஸ்யார்த்தமபி ஶத்ரும் பரந்தப||" பத்தாஞ்ஜலிபுடம் - அநுகூலவ்ருத்தியும் ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியுமில்லையேயாகிலும் கையிலஞ்ஜலிமாத்ரமேயமையும். "அஞ்ஜலி: பரமாமுத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" என்கிறபடியே அத்யந்த ஸ்வதந்த்ரனையும் கடுகவிறங்கப்பண்ணுமதிறே யிதுதானிறே. தீநம் - அஞ்ஜலியும் மாத்ரமும் நேராதே கார்ப்பண்யம் தோற்ற நிற்குமதுவேயமையும். யாசந்தம் - கைகூப்பத் திறமில்லையாகிலும் கார்ப்பண்யந் தோற்றுதலில்லையேயாகிலும் அர்த்திதமாக விரக்கவுமமையும். ஶரணாகதம் - அஞ்ஜலிதைந்யயாச்ஞா மூன்றுமில்லையேயாகிலும் ரக்ஷகனாக்கிடைக்குமோவென்றிருந்தவிடத்தேவந்துபுகிரவுமமையும். முதல் ஸ்வரக்ஷாபார நிக்ஷேபரூபமான ஶரணாகதி ஸகல ஸ்தாநீயங்களை சொல்லித்தாய் இங்கே ஶரணாகதமென்று ஸம்பூர்ணஶரணாகதியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். நஹந்யாத் - தானழியச்செய்தல் ரக்ஷிக்கஶக்தனன்றிக்கே தன்னுபேக்ஷைகளாலே யழியக்கொடுத்தல் செய்யப்பெறான். இந்தஶாஸ்த்ரம் வேதஹிதகாம்யதயாமோ பரோபகாரமோ ப்ரத்யவாயபரிஹாராயமோவென்ன அவையிற்க. முற்பட ப்ரயோஜநஞ்சொல்லுகிறது. ஆந்ருஶம்ஸ்யார்த்தம் - ஆந்ருஶம்ஸ்யமாகிற ஹோமகுணத்தை ரக்ஷிக்கைக்காகவுமாம். ந்ருஶம்ஸனென்று நாட்டார் சீச்சீயென்னுமைக்காகவுமாம். அபிஶத்ரும் - நேரேஶத்ருதான்வந்து ஶரணாகதனானாலும் அழியவிடவொண்ணாதபடியானால் இதுக்குமுன் பொருகுத்தங்காணநிற்க ஶத்ருவிருந்தவூரில்நின்றும்வந்தானென்கிறவிவ்வளவைக்கொண்டுஶரணாகதனானவனை யழியக்கொடுக்கலாமோவென்றுதாத்பர்யம். பரந்தப - ஶரணாகதனொழிய சேவகங்காட்டுவது. நேரே பொருமவனோடேயன்றோ. நஹந்யாத் - என்றுதான்கொல்லாதொழியுமளவேயன்றோவென்ன அங்ஙனன்று ஶரணாகதனை வேறொருத்தர் நலியும்போது ஆர்த்தத்ருப்தவென்னகிற ஶரணாகதாவஸ்தாவிஶேஷங்களைப்பாராதே தன் ப்ராணன்களையழியமாறியும் அவனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். "ஆர்த்தோவா யதிவா த்ருப்த: பரேஷாம்ஶரணாகத:| அரி: ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா||" ஆர்த்தோவா யதிவா த்ருப்த: - இப்போதே அஹிதவிரி

ஷிபுண்டாகவேணுமென்று விலம்பாபேக்ஷமன்றிக்கே யிருக்கவுமாம். விளம்பித்தும் பிறலாவதொரு ஹேதுதனைக் கோலியென்றேனுமாகவ ஸித்தம் ஸித்தமன்றோவென்று தேறியிருக்கவுமாம். இவனுக்கஸித்தத் தைப்பற்ற அகிஞ்சநதையாலே ஆர்த்திபுண்டு. அங்கனன்றிக்கே ப்ர ஶ்ரேயஸாதிக்ய யிருக்கவுமாம் இவையின்றிக்கேயிருக்கவுமாமெ ன்று ஆர்த்த ப்ரபத்தி விஷயம் சொல்லுவார்கள். பரேஷாம்ஶரணாகத:- இதுக்குமுன் ஸம்வமறியாதாரிருந்தவிடத்தேவராமேயமையும். அரி:- அவன் ஶத்ருக்ஷமுடியமுற்றே உள்ளேகிடக்கச்செய்தே மித்ரபாவனை யைப்பண்ணிவந்தாலுமாம். ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:- அஸ்திரங்களானப்ராணங்களைவிட்டு ஸ்திரமான ஶரணாகதரக்ஷண யஶஸ்ஸைப்பெறத்தவன்றேப்ராப்தம். இவ்வர்த்தத்தை "க்ருதப்ராணை: பரப்ராணாநே ப்ராணைரபிரக்ஷதி | ஸயாதிபரமம்ஸ்தாநம் யஶோ ஜ்ஞாதவத்ஸேதவ-ந:॥" என்று "ப்ராணைரபிக்ஷயாராஜநு ரக்ஷி தவ்ய:ஶரணாகத:" என்று ஶ்ருணுகபோதாவாக்யத்தி லே ஶிபியைக்குறித்து ஜம்ப்ரன்சொன்னான. ஶத்ருதாத்நா - இப் படி செய்யாதபோது இவன கத்த கல்வியெல்லாம என்செய்த தாகக்கடவது. "விஷ-ஹோஷாதி ஶ்ரேஷ்ண ஸுகயஶம்" என்னும் படியித்தனையிறே. தன்னைரக்ஷித்த வாநரத்தைத் தள்ளினவே டனைப்போலே ரக்ஷிதனான ஶரணாகதன் பின்பு க்ருதக்நனாய்ப்ர திகூலனானபோது தானவனுடைய ஶிக்ஷாதிகளில் ஶக்தனாகில் அமமுகத்தாலே ரக்ஷிக்கவும் அவைத்தில் ஶக்தனல்லாதபோது பின்பு அவனநுதப்தனாய் ஶரணாகதநானானாகில் க்ஷமிக்கவும் அங்கனல்லாதபோது உபேக்ஷிக்கலான ப்ராதிகூல்யத்தையும் உபேக்ஷிக்கவும் தன்னுடைய வயாதிவயதனமாக ப்ரவ்ருத்திக்கு மாகில் ஶாஸ்த்ர விரோதமில்லாத ஶிக்ஷையாலே யதாஶக்தி விலக் கிக்கொள்ளவும்ப்ராப்தம். மேலிரண்டு ஶ்லோகத்தாலே ஶரணாகத பரித்யாகத்தில்வரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டப்ரத்யவாயங்களை யருளிச் செய்கிறார். "ஸசேந்யா ஜாஷோஹாஜா காரோஜாவி நரக்ஷித:| ஸ்வயாஸுக்ருதம் யஶஸ்ஸம் தத்தாவம் ஸோகமஹிதம்॥" ஸ யா ஜா- ஶர ணாகதனைக்கைக்கொண்டால் ப்ரபலமானவிரோதிகள் நம்மையும் நலியச்செய்வதென்னென்னும் அச்சத்தாலென்றபடி. ஸம்ஜ்ஞ

க்ஷக ந்யாயமிங்கே கண்டுகொள்ளுவது. ஶோகார்த்தா “ஸம்ஸ்ரயம் வ்யஸநம் ப்ராப்தம் ... தாரயஸ்வேதி சோதித:” என்றாற்போலே சில ய ... களாலே வந்த கலக்கத்தாலேயாதலென்றபடி. காமா ர்த்தா - ஶாஸ்த்ர நிஷேத ஹேதுவான ஸ்வபாவ ஸ்வபாவத்தாலென்ற படி. அங்கனன்றிக்கே ஹிம்ஸாப்ரவ்ருத்திகளான ராக்ஷஸர்களைப்போலே இவன் படுவது கண்டாலாகாதோவென்கிற விபரீதப்ரவ்ருத்தியாலேயா தல் என்றுமாம். அப்படியே ராவணன் தன்னுடைய ஶத்ருவின் பக்க லிலே கைக்கூலியையாசைப் பட்டென்னவுமாம். ஸ்வஹிதவைராக்ய காரங்களை நினைத்துவரும் ஔதாஸீந்யம் முதலான வேறுமே தேனுமொரு ஹேதுவாலேயாகவுமாம். ந ரக்ஷிதம் - கிணற்றின் கரையிலே பிள்ளையை வாங்காதாப்போலே ரக்ஷியாதபடிக்கிறவர். நாம்சொல்லப்புகுகிறபாபம் இப்படியானால் தன்னைநலியுமளவிலே னனவிளையக்கடவது. ஸ்வயாஶக்த்யா - தனஶக்தி ஸம்வஞ்சனைபண்ணாதே ரக்ஷிக்கவேணும். அங்கனன்றிக்கே கைக்கொள்ளவுமாம். கைவிடவு மாம். தான வல்லனொருவிரகாலென்று தாத்பர்யம். ப்ரத்யக்ஷா திகள் ப்ராஹ்மணாதிகளை தாங்கள் கைக்கொண்டு ரக்ஷித்தார்கள். தே வர்களும் ருஷிகளும் காகத்தைப் போக்கத்தென்று பெருமாள் கைக்கொள்ளுகைக்காகத் தாங்கள் கைவிட்டு ரக்ஷித்தார்கள். “யதா ஸத்யம் - லோகத்துக்குக் கணக்காளிகளாகப்படைத்த தர்மாதிபதி நாலுஸாக்ஷிகளும் இவர்களுக்குமேல் கண்காணியாய் ஸர்வஸாக்ஷி யான ஸர்வேஶ்வரனும் கண்டுகொண்டிருக்க தான் ஶக்தனாயிருக்கச் செய்தே சிலவ்யாஜங்களாலே தனக்கு ஶக்தியில்லாமையைக்காட்டி “ஶோ ஸந்திவ்ருத்தி” என்கிறகணக்கிலே கண்ணழிக்கப் பெறான். தத்பாபம் - அந்தபாபத்தின் கொடுமையைக்கேளீர். இது நூறு ஸர்வப்ரஹ்மஸ்தி ஸம்வாதாதிகளிலே [illegible]காணுமி ருப்பது. இதின் கொடுமையை “ஶரணாகதம் த்யஜேத்யஸ்து [illegible]

[illegible]

வர்ஷந்தி வர்ஷகாலே | பீதம் ப்ரபந்நம் ப்ரததாதி ஶத்ரவே ந ஸோऽபி த்ராணம் லபதே த்ராணமிச்சந் || மோகமந்நம் விந்ததி சாப்யசேதா: ஸ்வர்காத் லோகாத் ப்ரஶ்யதி நஷ்டசேஷ்ட: | பீதம் ப்ரபந்நம் ப்ரததாதி ஶத்ரவே ஸேந்த்ரா தேவா: ப்ரஹரந்த்யஸ்ய வஜ்ரம் ||" என்று இந்த்ரபதம் பெற்று மதிகெட்ட நஹுஷனாலே பீடிதரான தேவர்களைக் குறித்து தேவபுரோஹிதன் சொன்னான். அப்படியே "ப்ராயஶ்சித்தேந ஶாம்யந்தி மஹாபாதகிநோऽபியே | ஶரணாகதஹந்த்ரூணாம் ஶாந்தி: க்வாபி ந வித்யதே || பஞ்சயஜ்ஞ ஹயமேதேந மஹாபாதகிநோऽபியே | ஶரணாகதஹந்தாரோ ந முச்யந்தே ஜநேஶ்வர ||" என்று ரகுராக்ஷஸஸம்வாதத்திலும் வசநம் ப்ரஸித்தம். இத்தை "ப்ராஹ தேவஸகாயார்த்தாவியஸ்த்யஜேச்சரணாகதம் | ப்ரஹ்மஹத்யாஸமம் தஸ்ய பாபமாஹுர்மநீஷிண: || ஶாஸ்த்ரே த்ருஷ்டா நிஷ்க்ருதிர் ப்ரஹ்மஹத்யாதிபாதகிநாமபி | ஶரணாகதஹந்தூஸ்து ந த்ருஷ்டா நிஷ்க்ருதி: க்வசித் || ப்ராணிநம் வத்யமாநம் ய: ஶக்தஸ்ஸந்நோபேக்ஷதே | ஸ யாதி நரகம் கோரம் இதி ப்ராஹுர்மநீஷிண: ||" என்று ஶ்யேநரூபனான இந்த்ரனைக் குறித்து ஶிபிசக்ரவர்த்தி சொன்னான். "ப்ராணார்த்திநமிமம் பீதம் த்விஜம் மாம் ஶரணாகதம் | த்யஜேயம் யதி கோத்தஸ்ஸ்யாத் பாபகர்த்தா ஹ்யஹம் பவி || ஶக்தோऽபிரக்ஷணே ப்ராஹ ஸஹாயார்த்தம் ஶரணாகதம் | யஸ்த்யஜேத் ஸ நரோ கோரே ப்ரஹ்மஹத்யாம் ஸமஶ்நுதே ||" என்று இதிஹாஸோத்தமத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டது. "யோ ஹி காஶ்சித் த்விஜம் ஹந்யாத் காம் வா லோகஸ்ய மாதரம் | ஶரணாகதம் ச யோ ஹந்யாத் துல்யம் தேஷாம் ச பாதகம் ||" என்று கபோதி தன்னைக் கட்டியிட்டு வைக்கிற வேடனை ரக்ஷிக்கைக்காக தன் பர்த்தாவான கபோதத்தைக் குறித்துச் சொல்லித்து. தத்வம் "ஶரணாகதம் பரித்யஜ்ய வேதம் விப்லாவ்ய ச த்விஜ: | ஸம்வத்ஸரம் யவாஹார: தத்பாபமபஸேதயதி ||" என்று ஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகிறபடியே ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ண வரிதாய்க்காணுமிடமிருப்பது. மோக்ஷதர்மத்தில் - "ததேவமார்தஸ்ய ஸ்ரீஸ்யஸ்ய கபோதஸ்யாத்ய யாசித: | கரோதி யஸ்ய வாஸம் ச கஷ்டாதகிலவிஷ்ணுமஹாத்மா ||" என்று ஶிபிசொன்ன ஶிஷ்டமர்யாதையாளவேயன்று இதுகேழ்க்கிலும் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டுகையாலே நாட்டாருமெல்லாருமிவனைச்

சீயென்று ஒருக்காலுங்கூட்டிக்கொள்ளார்கள். ஆகையாலேயிறே, “பாலக்நஸ்ய ஸ்த்ரீக்நஸ்ய விஶ்வாஸகாதிந:| ஶரணாகதஹந்துஶ்ச ஸந்த்யஜ்யஸ்ய நஸம்ஶய:|| ஶரணாகதபாலஸ்ய ஹிம்ஸகாநுஸம்பேஷ்ந:| ஶிரஸ்ஸ்வேதா நவிஶத: க்ருதக்நஸ்ய ஹிதாமிதௌ||” என்று ஶரணாகதகாதகனையும், பாலகாதகனையும், ஸ்த்ரீயைக்கொன்றவனையும், க்ருதக்நனையும், ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணினவர்களுக்கு ஸஜ்ஜனராலும் ஒருக்காலுங் கூட்டிக்கொள்ளலாகாதென்று தர்மஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லுகிறது. ஆனபின்பு நாம் ஶரணாகதனைவிட்டால் நம்மைநாடும் விஶ்வாமித்ராதிகளான மஹர்ஷிகளும் ஒருக்காலுங் கூட்டிக்கொள்ளார்கள்காணும். இப்படி த்ருஷ்டப்ரத்யவாயஞ்சொல்லித்து. அநந்தரம் அத்ருஷ்டப்ரத்யவாயஞ் சொல்லுகிறது. “விநஷ்டஃ பஶ்யதஸ்தஸ்ய அரக்ஷிண: ஶரணாகத:| ஆதாய ஸுக்ருதம் தஸ்ய ஸர்வம் கச்சேதரக்ஷித:||” ரக்ஷிக்க வல்லவனாயிருக்க ரக்ஷியாமையாலே அவன்காணச்செய்தே நஷ்டனான ஶரணாகதனுக்கு வேறொரு க்ருஷிபண்ணவேண்டா. அவன் அநாதிகாலம்பண்ணின ஸுக்ருதத்தையெல்லாம் ஸவாஸநமாக வாங்கிக்கொண்டு அவன் புகக்கடவ ஸ்வர்க்கலோகங்களையெல்லாம் தான் கைக்கொள்ளும். ஶரணாகதபரித்யாகியானவன் பக்கல் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்கு கைமுதலான ஸுக்ருதலேஶமில்லாமையாலே பாபஸாரத்தாலே முழுக்க நரகங்களிலேவிழுமத்தனை. உத்தரார்த்தத்தாலே த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களை ஸங்க்ஷேபித்துச் சொல்லுகிறது. “அஸ்வர்க்யம் சாயஶஸ்யம் ச பலவீர்யவிநாஶநம்” என்று ஶரணாகதனுக்கு ஶரீரமொன்றுமழியுமளவேயுள்ளது. அவனை யழியக்கொடுத்தவனுக்கு ஸ்வர்க்கமும், இங்குள்ள புகழும், பலவீர்யங்களும், மற்றுஞ் சொல்லிச்சொல்லாத ஸம்பத்துக்களும் எல்லாமழியும்படியாயிருக்கும். ஶரணாகதனுக்கு ரக்ஷைபிறந்தால் இங்கேநினைத்ததாம். ரக்ஷைபிறந்ததில்லையாகில் விட்டவனுடைய ஸுக்ருதத்தையெல்லாங் கைக்கொண்டு தன் நினைவின்றிக்கேவந்த ஸ்வர்க்கலோகஸுகம்பெறலாம். ஒருபடியாலும் ஶரணாகதனுக்கு ஒருக்காலும்காரியந்தப்புவதில்லை. இப்படி ஶரணாகதனை ரக்ஷியாதபோதுவரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட தோஷஞ்சொல்லித்து. மேல்.

ஶ்லோகத்தாலே ஶரணாகதரக்ஷணத்தில் வரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட பல ஷார்த்யஸித்தியை யருளிச்செய்து கொண்டு கண்ணன் அர்ஜுனனைக்குறித்துச் சொன்ன வார்த்திலே தமக்கு அநுஷ்டித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிறந்தராவியை யருளிச்செய்கிறார். "கரிஷ்யாமீதி யஸ்யார்ஜுநகண்ணார்வசநஶ்ரத்தம் || யதிஷ்டம் வ்யவஸ்யம் வஸ்வம் ஸ்யாத்ஸர்வதேவோத்தமயே||" கரிஷ்யாமி - நாம் ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணக்கடவோம். யதீஶ்வரோதாகநத்ருஷ்டாவசதந்த்ராதிகளையறிந்து யதிஷ்டானீகம்: இதுக்கு விலக்காமையென்று வ்யாக்யாதம் செய்துதரவேணும். கரிஷ்யாமி - அநுஷ்டிக்கைக் காகவன்று நாம் ஹாமெயகத்தது. "நமாயோமாயி நஶாவதி" என்கிறபடியே கொஹம்மதுகமியைப் போலே வேறொன்றைச்சொல்லி வேறொன்றைச் செய்கைக்கன்றே யமார்யம். வாயகமில்லாமையாலும் ப்ரத்யக்ஷப்ராதி ஸம்வாதத்தாலும் பழுதற்றபாசுரம். த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட விரோதமான உங்கள்வார்த்தையைக்காட்டில் அவன்வார்த்தைக்குள்ள விசேஷமிருந்தபடி கண்டீரே. கண்ணார்வசநம் - "யதிஷ்டதகம் நிஹிதம் மஹாயாம்" என்னும்படியிருந்தால் "ஈஹாஜநே நாமெ நமத ஸ்வயாம:" என்கிறபடியே பெரியவனான கண்ணனின் வழியைப் பின்செல்லுகை காணும் நமக்குகார்யம் உத்தமம். உத்தயதிவிஷயம். அங்கனன்றிக்கே இப்பாசுரத்துக்கு மேலும்மாலேயாதல் முதலிகளாலேயாதல் நம்மாலேயாதல் ஒருகண்ணழிவுசொல்லவொண்ணாதபடி எல்லாத்துக்கும் மேலான பாசுரங்காணுமிது. இதுக்கு "ஸீதாஸயப்ராதெ நநவராநுகாரா நவாநயாக | தீவதோயமஸ்வதேதஸ்வீவெவஸாஸவெக|| வகதக்ரதவஸ்யவிஸமவாயக்ஷிணா:| வகவெதாஸய ஸீதஸ்ப்ராணிநப்ராணரக்ஷணம்||" என்று ஸம்வாதிகள் சொன்னதாக்தாஸிகமெமும் விவாகாமத்தில் மமும்கேளீர். யதிஷ்டம் வயஸ்ஸ்யம் என்று தக்காமத்திலே வியிசித்து நிற்கும் மூம் - "ஸம்யம்ஸ்யாத்மமொநயெ" என்றுவ்ரதிவம்யகம் கழிந்தால் விவாகமத்தில் வருமமும் "நாதெதாஸஹயஸதெதாய: கஸ்ரிதெந்ராஸிவெவர | ப்ராணிநாம் ஸயஸீதா நாம் ஸஹயம்யத்ர தீயர்தெ|| ஈஹாநுயதேரக்ஷயமெ ஶரணாகதவாமெந| யதிநிஶ்யதகஜாவவரா ஹதேநீஷிண:||" என்று ஶிவிப்ரஹ்ருதிகள் அறுதியிட்டபடியே ஶரணாகதரக்ஷணமே யதிங்களெல்லாத்துக்கும் முடிசூ

டின தர்மம். இதறிந்து காருணிகராய ரக்ஷணஸமர்த்தராயிருக்குமவர்கள் பக்கல் ஶரணாகதிக்கு ஃபலஸித்தியில் ஸம்ஶயமில்லையென்று திருவுள்ளம். தீனே நாதே ப்ரபத்தாவபி பரிஸஹதே பாரதந்த்ர்யம் ப்ரபத்தாவதந்த்ரம் ஸ்வாதந்த்ர்ய ஶரணாகத ஶக்த [illegible] பந்தே | விஶ்வாமித்ர ப்ரஜாபதி நரபதேர்வைஶ்வாமித்ரப்ரபத்யயதோ நாஸீஜ்ஜம் பஞ்சவஸ்திவர்ஜம் ஸ்ம்ருதிஷு நிர்த்வந்த்வஷட்வர்ணவித:||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

அபயப்ரதானஸாரே

பரிகரநிர்ணயஸ்ஸப்தமோதிகார:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

“ஶ்ருதி: ஸ்ம்ருதி: ஸதாசார: ஸ்வஸ்ய ச ப்ரியமாத்மந: | ஸம்யக்ஸங்கல்பஜ: காமோ தர்மமூலமிதம் ஸ்ம்ருதம்||” என்று மஹர்ஷிகள் சொன்ன தர்மப்ரமாணங்கள் அஞ்சிலே நாலையருளிச்செய்துகாட்டி பஞ்சம தர்மப்ரமாணத்தை யருளிச்செய்கிறார். “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே | அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம||” ஸக்ருத் பற்ற உபாயத்திலேயாவ்ருத்தி ஶாஸ்த்ரார்த்தமானாற்போலேகாணும் ப்ரபத்தியில நாவ்ருத்தி ஶாஸ்த்ரார்த்தமாயிருக்கும்படி. ஏவ காரத்தாலே வேதநவைஷம்யம் சொன்னபடி. “ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே” யென்கிற விரண்டாலுமாக கோப்த்ருத்வவரணமும ஆத்மநிக்ஷேபமும் சொன்னபடி. ப்ரபந்நாயவென்று மாநஸமாய் யாசதே என்று வாசிகமாகவுமாம். அயத்தில்போலே கூடவே உபாயத்தையும் ஃபலத்தையும் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ப்ரபந்நாயவென்று கோபலீவர்த்த ந்யாயத்தாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரனைச்சொல்லி தவாஸ்மீதி ச யாசதே என்று அநந்ய ப்ரயோஜநனைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். “ஶரணம் ப்ரபந்நாநாம் தவாஸ்மீதி ச யாசதாம் | ப்ரஸாதம் வித்ருஹம் த்ருணாமபி கர்த்தும் விஸாயவ:||” என்கிற ஶ்லோகத்திலும் இப்படியே யதோசித விவக்ஷையைக்கண்டு கொள்ளுவது. “சதுர்விதா பஜந்தே மாம்” என்கிற உபாஸனம

போலே தாவகாதிவ்யாக்யாவசாஜ ஜந்த்வாதி ப்ரமாணங்களாலே ப்ரபத்தியும் ஸகலஸமர்த்தஸாதநமாயிருக்கும். அபயமென்று ஸம்போதநத்தாலே ஸர்வாபயப்ரதாநத்தையும் சொல்லுகிறது. "ஸர்வபூதேப்ய:" என்கிறவித்தை ஸமஷ்டியென்று சிலர் வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்கள். ஸோமாஸியாண்டானுள்ளிட்டார்கள் வ்யஷ்டியென்று நிர்வஹித்தார்கள். இரண்டு பக்ஷத்திலுமுள்ள குணதோஷதர்ஶநங்கள் அந்தந்த க்ரந்தங்களிலே கண்டுகொள்வது. அதில் ஸமஷ்டிபக்ஷத்தில ப்ரபந்நாயவென்கிற பதத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வம் ஸித்திக்கும். வ்யஷ்டிபக்ஷத்தில ஸர்வாதிகாரத்வம் கண்டோக்தமாம். ஸமஷ்டியானால் கேவலராவணாதிமாத்ரத்தைப்பற்றவன்று. ப்ரஹஸ்தப்ரப்ருதிகளையும் நம்மையும்பற்ற பயமில்லாதபடி பண்ணுவோமென்று அருளிச்செய்தபடியாம். வ்யஷ்டியானால் விபீஷணனென்று நினைக்கவேண்டா. ராவணனாகிலும் நாமவனுக்கு அபயப்ரதாநம்பண்ணுவோமென்றதாம். இப்பொருள் இதில் ப்ரகரணத்துக்கும் மேல்ப்ரகரணங்களில் ஶ்லோகங்களுக்கும் சேரும். இந்தயோஜனையில் ஸர்வரையும்பற்றத் தயாஸாவகாஶ்யம் ஸித்தம். "நிக்ரஹாநுக்ரஹே ஸர்வஸந்த்ராதா நாதேகோ க்ருபணேஷு ச । ஜந்துஷு க்ருபாதர்ஶிநஸ்திவிஸேஷி ॥ ஸர்வாபராதநிஷ்க்ருத்யா ப்ரபத்த்யாகாரணாநியம் । ப்ரஸாதயந ஸர்வ ஸந்தோஷவிஷயத்வத: ॥ அபாயஸம்ஶ்லேஷயோர்யத: ஶரணஸ்ய நஶிஷ்யதே । ப்ராயஶ்சித்தியம் ஸாத்ரயந்த்ரா நஶரணம் வ்ரஜேத் ॥" என்கிறபடியே இது ப்ரமாணாநுகதமாய்த்தவரில் ப்ரபத்த்யாயம் வரும்படியான யதிமான ஸங்கல்பம் காணும். இது நமக்கு ஸங்கல்பம் நடத்துகைக்கு விலக்கான அஜ்ஞாநாஶக்திகளொருக்காலும் வாராது காணும். ஆகையால் விலக்கவொண்ணாத இவ்வ்ரதத்தை பரிவரான நீங்களுமிசைந்து ரக்ஷியுங்கோளென்று திருவுள்ளம். இஶ்லோகத்திலருளிச்செய்த ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வத்தை ப்ரக்ருதமான ராவணவிபீஷணோதாஹரணத்திலேகாட்டி, இவன் விபீஷணனேயாகிலும் ராவணனாகிலும் நாமிவனுக்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணினோம். உம்மையும் முதலிகளையும் பரிரக்ஷகராகக்கொண்டு நம்மை ஶரணமடைந்தவனை அபிநவந்யாயஸூரரான நீரே

நம்மோடேசேர்த்து நமக்கு ஸாரூப்யத்தைத் தாரீரென்று ஸௌஹார்த்தாநுஸந்தாநம்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். “விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம் | ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா ||” நீங்கள் சொல்லுகிறப்போலே விபீஷணனாகவுமாம். அவதாரத்தின்பேறு நாமும் பெறவேணுமென்றிருக்கிற நம்முடைய மநோரதத்தின்படியே ஸாக்ஷாத்ராவணனாகவுமாம். ஸ்வயம்- “ராவணம் ஶரணம் கத:” என்கிறவாக்ஷேபோக்தியைநேர்ந்த விவனுக் கென்றபடி. ஸ்வயமென்கிறவிதிலே இவனுடைய ஸம்பந்திகளும் அநுப்ரவிஷ்டர் - அநுஸம்பந்திகளுடைய பயமும் ஶமித்ததாயித்து. இவனுக்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணித்தாவது. விபீஷணாங்கீகாரத்தையிசைந்து முதலிகள்பக்கல தாக்ஷிண்யங்குலையாமைக்காக இவனைச் சிறிது பரீக்ஷித்ததாகப்பண்ணி கைக்கொண்டாலோவென்று மஹாராஜருக்குக் கருத்தாகத் திருவுள்ளம்பற்றி உத்தரமருளிச்செய்கிறார். தத்தமஸ்யாபயம் - ஸத்யஸங்கல்பரான நாம் பண்டே ஶரணாகதபரித்ராணத்தை நமக்கு வ்ரதமாக ஸங்கல்பித்துவைத்தோம்; விபீஷணனும் உபாயமநுஷ்டித்தான். ஆனபின்பு நாமிவனுக்கு அபயப்ரதாநம்பண்ணினோமாய்த்து. இனியிவனுக்கு நம்மைப்பற்ற பரீக்ஷையென்று ஒரு வ்யவதானத்தை உண்டாக்கி நமக்கு வ்ரதஹாநி பிறக்கவழகிதோ தாங்களோதெளியப்புகுகிற முதலிகள்பக்கல் தாக்ஷிண்யஹாநமழகிதோவென்று ஹரிஶ்ரேஷ்டராய் வாநரராஜ்யத்துக்கு முடிசூடின மஹாமநுக்களாயிருக்கிற நீரித்தை நெஞ்சிலேயுறைத்துப்பாரீர். ஆநயைநமென்கிறது கார்யத்தில் தீர்விருந்தபடி.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

அபயப்ரதாநஸாரே ஶரண்யஶீலப்ரகாஶ:

அஷ்டமோऽதிகார:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி யருளிச்செய்தவாறேமுன்பு, கூழாள்பட்டுநின்றீர்களை எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோமென்று நின்றமஹாராஜர்தெளிந்து தாம்பண்ணின அபராதத்துக்கு பெருமாளை க்ஷமைகொண்டு தாமே புருஷகாரமாய்வந்து மண்ணும்மணமுங்கொண்மின் எமதிடம் புகுதுமின் இத்யாதிகள் ப்ரக்ரியையாலே நாங்களும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும ஒருவாசியற வடிமைசெய்யப் பெறவேணும். நாங்களும்இவனுக்கு ஸஹதாஸரென்னும்படி யடியோமாகவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, இப்படி ப்ரதிபந்தங்கழிந்தால் அநந்தரம் பெருமாளுக்கு ஶரணாகத ரக்ஷகராகிற புருஷார்த்தம் பிறந்தபடியையும் "இத்தஶ்சாபயம்மயா" என்கையாலே அபயம்பெற்ற ஶரணாகதனுக்கும் இப்படி விஶேஷித்துப் பெருமாள் பாசுரமன்றிக்கே தங்களுக்கு வேறொரு வுபாயமின்றிக்கே ஶரணாகதனுடைய வபிமானத்திலேயடங்கிக் கூடவந்த நாலுராக்ஷஸர்களுக்கும் பெருமாள் திருவடிகளைப் பெறுகையாகிற பரமபுருஷார்த்தம் பிறந்தபடியையும்பஹுங்கவித்ராதிகளில்படியே பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பிறந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷமானஸம்வாதவிஶேஷங்களையும் எல்லாமிந்த ஸமுத்ரஶேஷத்தாலும்மேலில் ஸமுத்ரத்தில் முகப்பாலுமாகச்சொல்லி ஶரணாகதிவேதமான ப்ரபந்நதநிலே உபநிஷத்ஸாரமான அபயப்ரதாந ப்ரகரணத்தைத் தலைக்கட்டுகிறான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான். அவ்விடத்தில் தாம்முற்பட நினைத்ததொன்றை விலக்கவல்லாரில்லாதபடியான நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடைய பெருமாளாஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யராய் ஸுக்ரீவமஹாராஜனையும் முதலிகளையுந் தெளிவித்து ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட என்றருளிச்செய்த வுறவுடைமையிலும் நீர்மையிலு மீடுபட்ட மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்தபடிசொல்லுகிறான். "ராகவஸ்ய வசஃ ஶ்ருத்வா ஸுக்ரீவஃ ப்லவகேஶ்வரஃ | ப்ரத்யபாஷத காகுத்ஸ்தம் ஸௌஹார்தேநாபிசோதிதஃ ||" ஶரணாகதனுமிவர்கை விடில்எங்களும் புகுரிலும் அழியும்படிநிற்கிறவிபீஷணாழ்வானையும் இவனையழிக்கநினைத்த பரிவரையும் ரஸிப்பித்தபடியைப்பத்தவிங்கு ராகவஸ்யவென்கிறது. த-என்கிறவித்தாலே மஹாராஜருக்குக் கலக்கமுஞ்சீததமுமான முன்னிலவஸ்தையைக்காட்டில்தெளிவும் ப்ரீதியுமானவிதொரு வவஸ்தாபேதமிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. "ஸுக்ரீவஃப்லவ

மௌநஃ" ராவணாநுஜன்பக்கல் அபவாதாதிதவிர்ந்தபின்பன்
றோ விலருக்குப் பேரும்பெருமையும் நிலைநின்றது. காகுத்ஸ்
வராவதிஷ்யில் தேட்டமாய்ப் பிறந்து படைத்த நீர்மையிருந்தபடி,
"ஸௌஹார்த்தேந நாஹிவோஷிதஃ" இப்படிமிராதராநவோராஜர்
பெருமாளுடையவாதல் தம்முடையவாதல் ஸௌஹார்த்தம் பேசிவை
க்கப்பேசுகிறுர். "கிமேதத்விதாம் யுக்தம் லோகநாயவஸாவாவஹ | ய
த்ராய ஏவ ஹாஷேயாஃ ஸத்வாநுஸத்யேஷ்வதஃ||" கிமேதத்விதாம்.
எங்களைப்போல்வார் இப்பாசுரத்தைச்சொல்லி லன்றோ வாஸ்யம்
மாவது. தேவரீரிப்படி யருளிச்செய்தவிடத்தில் குஸ்யமுண்டோ.
ஸஹாவமென்றிருக்குமத்தனையன்றோ. யுக்தம் - பணையோடுபணைத
த்தித்திரிந்த வெங்களாலே தேவரீர் திருவுள்ளம்பத்தியிருக்கும் யுக்
நகலொல்லாமறியப்போமோ, "ஸுக்ஷ்மஃபரமதுர்ஜ்ஞேயஸதாம் யுக்தஃ
ப்லவங்கம" என்றருளிச்செய்ததேவரீர்க்கேயன்றோ யுக்தத்தினுண்டை
தெரிவது. லோகநாய-உடைமையழியாதபடி ரக்ஷிக்கையுடையவனு
க்கேததமல்லாமைபாலேராவணாநுஜனைபச்சந்தவிர்த்து ரக்ஷித்தீர்.
எங்களையபவாதந்தவிர்த்து ரக்ஷித்தீர். ஸாவாவஹஃ-ஶ்ரீவிபீஷணு
ழ்வான தேவர்க்கடிமைசெய்யபெறநாங்கள் அவனுக்கடிமைசெய்ய
ப்பெறவிரண்டுவஸத்தையும் க்ருதார்த்தராக்கினீர். ஸகலவாநு-
இவனுக்குமுன்கண்டறியாத ராவணாநுஜன் ஒருதலையாகப்பரிவர்
சொன்ன வுபபத்திகளுக்கும் நிபந்தங்களுக்கு மிளையாத வ்யவ
ஸாயத்தில்திண்மையிருந்தபடியேன். ஸத்யேஷ்வதஃ- ப்ரஹ்லாதி
மிவோநாரதவொதவஸிஷ்டவிஶ்வாமித்ராதிகளான ஸத்துக்கள் நட
ந்தநல்வழியான ஶரணாகதவரித்ராணயுக்தத்திலே தேவரீர்நின்ற
நிலை ஒருகோடி ராவணாதராலும் கலக்கவொண்ணுதபடியாயிரு
ந்தது. "யத்ராய ஏவ ஹாஷேயாஃ" தேவரீரருளிச்செய்த பாசுரத்
தின்கிழலிலே யொதுங்கி புலியும்புல்வாயு மொருதுறையிலே நீரு
ண்ணும்படியிருந்தது. யெனக்குமுறக்க மாட்டாமையாலே கொண்
டாடுகிறீரோ. நீர் ஈநவஸாவதாரமும்தவிரும்படி தெரிந்தீரோவெ
ன்ன. "ஶ்ரேயாஞ்ஞாநோத்தாயம் ராக்ஷஸேந்த்ரோவிபீஷணம் | சநேசநா
வஹாவாவஸாதஸாவரீக்ஷிதஃ||" ஒருத்தராலுந்தெளிவிக்கவொ
ண்ணுதபடிகலங்கினவென்னெஞ்சும் தேவரீர் பாசுரங்களாலேதெளி
ந்து ராவணாநுஜனை விபீஷணன் ராக்ஷஸனென்றறியப்பெத்தேன்.

அநந்தரம் - ப்ராணாத்யயஸ்தாநேஷு உக்தாதிகளில்படியே ஸம்ப்ரதாயாதிகளாலும், ஸாக்ஷாத் - அபிப்ராயவ்யஞ்ஜகங்களான மத்துமுள்ள வாக்யங்களாலுமென்றபடி. "ஸதாம் ஹி ஸந்தேஹபதேஷு வஸ்துஷு ப்ரமாணமந்த:கரணப்ரவ்ருத்தய:" என்கிறபடியே நம்முடைய அந்த:கரணமிசைந்தபடியாலுமென்னவுமாம். ஸர்வத: - உள்ளும்புறமுமொக்கவென்றபடி. அங்கனன்றிக்கே ராவணனுமல்லன் ராவணப்ரேஷிதனுமல்லன் ராவணாநுரக்தனுமல்லனென்று ஸர்வப்ரகாரத்தாலுந் தெளியவறிந்தோமென்றுமாம். ஸம்பரீக்ஷித: - இனி ஸர்வஶக்தரான உம்மாலும் எங்களாலும் கலக்கவொண்ணாதென்று தாத்பர்யம். நாமினி விபீஷணனுக்குச் செய்யவேண்டுவதென். உங்களுக்குச்செய்ய வேண்டுவதென், இரண்டும் நீர் நியமித்தல்லது நாஞ்செய்யவொண்ணாதென்று பெருமாளுக்கு திருவுள்ளத்தில்கருத்தாகக்கொண்டு விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். "தஸ்மாத்க்ஷிப்ரம் ஸஹாஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது ராகவ | விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ ஸகித்வஞ்சாப்யுபைது ந:||" துல்ய: - நிஷாதராஜனளவன்றிக்கே யெங்களிலும் பரிவனென்னுமிடந்தெளிகையாலும் "யயோஸ்த்வத் நவாஞ்சிதம் தேந ஸஹ்யம் தேந ஸஹ்யதே நவா | ஸகித்வஞ்ஜாயதாஞ்ஜாதம் தயோர்மைத்ரீ நஜீர்யதே||" என்றும்படியெங்களுக்கும் இவனுக்கும் மைத்ராதிகளொத்தபடியாலும். க்ஷிப்ரம். இனியிவனை யொழியவொருக்ஷணமுமெங்களுக்குக் காலக்ஷேபம் பண்ணமுயலாது. அவன்தானுமினியொருக்ஷணம் விஶ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டான். ஸஹாஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது - இவன் எங்களோடு பிரிக்கப்படாதே நாங்கள்பெத்தபேறும்பெத்து "ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி,வழுவிலாவடிமைசெய்ய" திருவுள்ளமாயருளவேணும். இவனிழந்த காலத்துக்கும்படி யெடுத்ததுமாய் இப்போதுகலத்திலேசோத்தையிட்டுக் கையைப்பிடித்தாப்போலே தகையுண்டுநிற்கிற ஸ்வாமிதீரவிவனொருவனுமே ஒருதலையும் நாங்களெல்லாருமொருதலையுமாக விஷயீகரித்தருள வேணுமென்று அநுவர்த்தநத்திற்கும் ஸம்பாவநத்திற்கும் தாத்பர்யம். விபீஷண: - ஸ்ரீராமனுக்கபயப்ரதாநம் பண்ணின படியாலே ராவணாதிகளெல்லாமிவனுக்கஞ்சும்படி பயாவஹனானான். "விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டித:" என்கிற ஆர்ஜவப்ரவ்ருத்தியுமதோத்துகிறது. மஹாப்ராஜ்ஞ: - யத்துஞ்சில் நிலக்கு

லையாதபடி வரம்வேண்டிக்கொண்டதெளிவுடையவன். "ஸீதாம் ச ராமாய நிவேத்ய தேவீம் வஸேம ராஜந்நிஹ வீதஶோகா:" என்று ராவணனுக்குங்கூட பரஹிதம் சொல்லும்படிக் கிடான ப்ரக்ருஷ்டஜ்ஞானமுடையவன். ஐகாந்த்யமாகிற பரவைராக்யமும் பெறுகைக்கு ஸக்ருத்தத்த்வமான ஸாத்த்வாஶயத்தாலே வஶீக்ருதராய் "ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:" என்னும்படியிருக்கும் பெருமாள் தாமே ஸித்தோபாயமென்று இவர்தாமே விலக்குவாரைத் தெளிவித்தேகரஸராக்கி இருவகைப்படாதபடி பொருந்த விடுவாரொன்று துணியவல்ல மஹாவிஶ்வாஸரூபமான ஜ்ஞானத்தையுடையவன். "ஸர்வஸ்ஸம்கித ஶ்வாஸிந்த்ரம் விபீஷண ராவணே" என்று எனக்குப்பிறந்த பழியில்லாதவன். இன்னம் கலங்குகிற வெங்களைப்போலே யாயதி ஶம்ஸை பண்ணினுகில் ராவணனெடுத்த கைலாஸத்தையும் வாலியெறிந்த துந்துபிகங்காளமும் பட்டதுபடித்திக்காட்டவேணுமிறே தேவரீருக்கு. ஸவிக்ஷ்வம் வாஸ்ய தைவதந்த: - காஶிராஜாமுதலான தாமுடைய ராஜகுமாரர்கள் பெறக்கடவப்பேற்றைக்காட்டிக்கொடுத்தருளப்பண்ணின பரமகாருணிகருடைய ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளும் நாமும்பெற்றாற்போலே இவனும் தேவரீருக்கு தோழனென்கிறத் தரம்பெற்று ராக்ஷஸஜாதிகுடல் துவக்காலுள்ள வழக்கறும்படி பண்ணியருளவேணும். நாங்கள் அடியோமென்றாலுண்மையாகிலும் தன்னீர்மையாலே இவனிசையான். எங்களுக்கு தோழனென்றாகிலும் தேவரீரைப் போலே இவனுமிசையும்படி பண்ணியருளவேணுமென்றாகவுமாம். "ஸஹாயாஸ்ஸர்வஶ:" என்னுமவராகையாலே நாங்களடியோமாகவேணுமென்றிவருக்கு தாஸ்யம். ஸக்யந்தவ. தைவஶ்ரவணன் தம்பியான மேன்மையையிட்டு அநாதரியாதே வாநரங்களை யடிமைகொள்ள விவனை நினைப்பிடும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று கருத்து. இத்தால் தேஹாத்மாபிமானம்முதலான அல்வழக்குகளெல்லாம்கழித்து ஸாமாந்யஶேஷத்வபூர்வமான ஸமாநக்ஷேத்ரத்திலே நிலைநின்றவராகையாலே மஹாராஜர் பெருமாள்திருவடிகளிலே விபீஷணாழ்வானைச்சேர்த்து தாமவனுக்கடிமைசெய்ய ப்ரார்த்திக்கிறார். இப்படி ஶரணாகதனை விபீஷணாழ்வானுக்கு அபேக்ஷிதத்தையும் "நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்" என்றவனிரந்தபடியே

ஶக்தரான தங்களுக்கு அபேக்ஷிதத்தையும் மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்ய அதடியாகப்பிறந்த ஶரண்யஸ்வயம்ப்ரவ்ருத்தி சொல்லப்படுகிறது. "ததஸ்து ஸுக்ரீவவசோ நிஶம்ய தத்தரீஶ்வரேணாபிஹிதம் நரேஶ்வர: | விபீஷணேநாஶு ஜகாம ஸங்கமம் பதத்ரிராஜேந யதா புரந்தர:||" ததஸ்து ஸுக்ரீவவசோநிஶம்ய - ஶக்தருடையவும் ஶரணாகதனுடையவும் ஸ்திதியில்காட்டில் மஹாராஜர் தெளிந்து விண்ணப்பஞ்செய்த பெரியவார்த்தையைக் கேட்டருளினபின்பு இவர்கள் காட்டித்தர நாமிப்பேறுபெற்றோமென்று பெருமாளுக்குப் பிறந்த ஸ்திதிவிஶேஷத்தினுடைய வெத்தமிருந்தபடி. தத்ஸாம்யமும் தம்முடைய வ்ரதவிஶேஷமும் நிற்க இப்போது தோழன்மார் வாக்யமே ஶரணாகதபரிக்ரஹத்துக்குக்காரணமென்று கைக்கொண்டருளினரென்று தாத்பர்யம். நரேஶ்வர: - ஶரணாகதரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடின ராஜ்யாபிஷேகத்தாலே பிறந்தபிறவி இப்போது நிலைநின்றதென்றிருந்தார். ஹரீஶ்வரேணாபிஹிதம் விபீஷணேந ஸங்கமமென்றந்வயம். ஆஶு க்ஷிப்ரமென்கிற ஶ்லோகத்திலே மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்த விபீஷணாதிகளுடைய ஸ்வயம்ப்ரவ்ருத்த்யாநுஷங்கிகபலமாக ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானோடே தமக்குண்டானசேர்த்தியைத்தம்பேறாகப்பெற்றார். ஶத்ருவிஷயங்களெல்லாங்கழிந்தால் ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு விளம்பமில்லையிறே. இது பெருமாளுடைய ஸ்வாபிப்ராயஞ்சொன்னபடியாகவுமாம். "பதத்ரிராஜேநயதாபுரந்தர:" என்று தன்னில் ஸத்ருஶவ்யவஹாரத்தாலும் பெரியவனை பெரியதிருவடியோடே இந்த்ரனுறவு பண்ணினபோது இந்த்ரனுக்குப் பேறுபோலே பெருமாள் ஶரணாகதலாபத்தைத் தமக்கு நியந்த்ருஸித்தமான ஸ்வஸாம்ராஜ்யலாபமாகத் திருவுள்ளம்பற்றினரென்று தாத்பர்யம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ரஹஸ்யத்ரயஸாரே - ஶரண்யஶரணாகதஸம்வாதாதிகார:
நவமோऽதிகார:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:.

இப்படி யொன்றாலும் ப்ரதிபந்திக்கவொண்ணாத வொரு உக்தி விசேஷத்தாலே அபயப்ரதாநம் ஶரணாகதன் கோஷ்டியோடும் ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை பொதுவிலே சொல்லிமேல் ப்ரஸ்தாவ க்ரமத்தை விவரிக்கிறான். "ராவணாயைவ ததஸ்தஸ்ய ப்ராதா ராவணாநுஜ: | விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ: ஸமீபம் ஸமுபாகமத்" ராவணனை-மேன்மைகொண்ட அபயதாநம் பண்ணவேண்டியிருக்க அதுகொண்ணாதென்கிற பயம் தீருமபடி பரிக்ரஹித்த அவதாரத்தில் சீர்மைவிஞ்சியிருந்தது. தத்ஸர்வம் ஶ்ரோதும் என்று தாமருளிச்செய்ததுபோராமே, தநயேந ஸஹிதோ ராக்ஷஸ: என்று மஹாராஜரையும் முன்னிலையாக்க அவரும், அபாஸ்ய ராக்ஷஸத: - என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய இப்படி முதலிகளுமிசைய பெரிய திருவோலக்கத்திலே எழுந்திருந்து ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கருளப்பாடென்ற பின்பு பெருமாள்பண்ணின அபயதாநம் நிலைநின்றதாய்த்தென்று தோற்றுகைக்காக விங்கே அபயதாநம் - என்றநுவதிக்கிறது, ஸந்தஸ்ய தநய: - ஶரணாகதனுடைய நிலையுடைமையிலும் சீர்மையிலும்மிகவுமீடுபட்டுதாழ்ச்சி மற்றெங்குந் தவிர்ந்து நின்றாளிணைக்கீழ்வாழச்சிபெத்தான. அருளப்பாடுக்குந் தூரத்திலே உதிதோபசாரம்பண்ணினனாகவுமாம். ராவணாநுஜ:- நநமே யென்றிருக்கக்கடவ வணங்கலிலரக்கன் கிடந்தவயிற்றில கிடந்தவனுக்கு ப்ரபாவத்தாலேவந்த வகுத்தவிஷயத்தில் வணக்கமிது. விபீஷண: - ஒருவயத்திலே கிடக்கச்செய்தே, விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டித: - என்று அபிஜ்ஞர்களில்காட்டில் வேறொருஜாதியாக பேர்பெத்தவன். மஹாப்ராஜ்ஞ:-தான்க்ஷணம்விளம்பிக்கில் பெருமாள் தரிக்கமாட்டாரென்று தூரத்திலேயிங்கிதங்கொண்டு அறியவல்லபெரியவறிவாளன். ஸமீபம் ஸமுபாகமத் - பெருமாளுடைய ஶரணாகத வாத்ஸல்யத்தையும் முற்பட்ட வாநரமுதலிகள்பெத்த பேற்றையுங்கண்டுதான் துஷ்ப்ரக்ருதிகளான ராவணாதிகளைத் திருத்தலாமோவென்று ஹிதோபதேஶாதி ப்ரஸங்கத்தாலேயும் வாத்ஸல்யத்தாலேயுமித்தனைகாலங்கால்தாழ்ந்ததுக்குலஜ்ஜித்து கவிழ்தலைவிட்டான். முன்பு கல்லுந்தடியுமாய்நின்ற வோலக்கத்தையும் பார்க்க வஞ்சிநின்றான்.

இப்போது முதலிகளெல்லாம் க்ருஷ்ணவிஷயத்தில் ஸூதிவாஹிகள் போலே போத்திப் பல்லாண்டென்று நின்றநிலையைக்கண்டு ஸா ணர்ந்திருந்த திவ்யதேஶத்தினுடைய வ்யூஹமாவதிருந்தபடி யென்னென்றுபார்த்தானென்னவுமாம். கல்லுந்தடியும்புகட்டுகையுமஞ்சலியுமாய் எதிர்கொள்ள நெருக்கிநிற்கிற வோலக்கத்திலே தெண்டனிட விடம்பார்த்தானென்னவுமாம். இஶ்லோகத்துக்குஸங்கதம்,, என்று வாக்யாயம் தலைக்கட்டுகிறது. பாத்வாத என்று மேலே அந்வயிக்கவுமாம். பாத்வாதாவநிம்ஹ்ருஷ்டாஹமேவேந்த்ர நமேவமேர்ஸ்வஹ- தமக்கு ஶேஷஸமதருமாய் பாரதந்த்ருமாயிருக்கையாலே தன் கைகளுங் கால்களும்போலே தன்னிலேசொருகி தனித்தோருபாயஸாங்களில்லாதநாலு ராக்ஷஸரோடேகூட உத்தேஸ்யமானதிருவடிகளளவுஞ் செல்லவொண்ணாதபடி ஸஷ்டவாரவஸ்யம்தள்ள திருவடிகளோடே பிறவித்துவக்குடைத்தான ஸமுத்ரியிலே விழுந்தான். பண்டுராவணஸ்தானத்திலே விழுந்துஏறிட்டுக்கொண்டரஜஸ்ஸெல்லாம்போம்படி அநாதவகாஶஸம்போலே அதந்த்ரஶாயகமான திருமுன்பில் ஸமுத்ரியிலேவிழுந்து திருவடிகளைஸமாக்கைக்கி யொஸந்றாய் பின்பெழுந்திருந்துவந்து திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கவிழுந்தபடிசொல்லுகிறான், "ஸதாராஸே யஶோதாநிவாதவிஶேஷணே । பாதயோஸ்ஶரணார்த்தநவஹீ ப்ரதாஹிஷ்ஹராக்ஷஸஶேஷஸ॥" ஸதாஶ்ரீராவிஸமதியிலேயுள்ளசிலர், "யமயமயமயம்வயம்வயம்" என்கிறபடியே வந்தெறிகளான ஸம்பத்துக்களோடு துவக்கத்து ஸம்ஸாரஸம்ப்ரத்தைக்கடந்து விஷ்ணு பதத்தைக்கிட்டினால் பிறக்கும் வேறுபாடுபோலேயிருந்தது. ராஜஸ்ய-விஶேஷணாழ்வானுக்குஸஹஜவஸ்வஸத்தாலே பிறந்தவஸ்தாவமெல்லாங்கழியும்படி ரமணீயமாயிருந்தது, தயாதன்பெத்தமாதகமணித்தடமிறே, யஸ்ரா தா- பழையபோலிகளான யஜ்ஞங்கள்போலன்றிக்கேயிருக்கிற ஸாரணாமதியஜ்ஞம் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிருந்தான். பாதயோஸ்ஶரணார்த்தநவஹீ, "தன்மைபெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளு மப்பன்" திருவடிகளிலேதனக்குநிலைநின்ற புகலிடத்தையாசைப்பட்டான். பாதயோநிவேதித-வென்றந்வயிக்கவுமாம். இது ஸ்ரீவேங்கடநாயன் திருவடிகளை ப்ராப்யன்பெறும்படிக்கிழுதலிப்பு. யிப்படி

யொருவன் ஶரணாகதனாய்த்திருவடிகளைப்பெறும்போது அவனைப்பத்தினார்க்கும் அவனுடையவாத்மாத்மீயஸமர்ப்பணத்திலே து வக்குண்டானபடியாலே தனித்துஶரணாகதிபண்ணவேண்டாதே தனித்து ஸ்வீகரிப்பாருமின்றிக்கே ராஜஸேவகருடைய ஸந்தநயருக்குப்போலே [illegible]மென்று "[illegible] | [illegible]||" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறான். [illegible]-

இப்படி ஸவாரிகாரனான விபீஷணாழ்வான் பெருமாள் திருவடிகளைப்பெத்தபடி சொல்லி [illegible]னுக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டநாயருக்கும்போலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கும் பெருமாளுக்கும் பிறந்த ஸம்வாத[illegible]த்தாலே ப்ராப்தி[illegible]த்தை [illegible]க்கிறான். "[illegible] | [illegible] || [illegible] | [illegible] || [illegible] | [illegible] || [illegible] | [illegible] || [illegible] | [illegible] ||" [illegible] திருவடிகளிலே ஆத்மாத்மீய ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையாலே "[illegible]" என்கிறபடியே [illegible]ப்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெத்தான். திருவடிகளிலே விழுகையாலே ஶரீரம்படைத்த ஃபலம் பெத்தான். இபபோது [illegible]யமும் க்ருதார்த்தமாம்படி பெருமாளுக் கொருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யப் பெத்தான். [illegible]க்கடையாளமாக [illegible] என்று நீதிஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள்காட்ட இளையபெருமாளுக்கும் மஹாராஜருக்குமனுகத்துணுக்கிடும்படியான திருவடிபக்கத்திலே. [illegible] பெருமாளுக்கு[illegible]ம்பண்ண விடங்கொடுத்திலன். [illegible] - முன்பே நிவேதயத என்று முதலிகளை முன்னிலையாக்கி விண்ணப்பம்செய்தான். இப்போது [illegible] - யென்று மஹாராஜர்கொடுத்த தரம்பெத்த

வராகையாலே பெருமாள் தன்னுடனே வார்த்தைசொல்லப்பெத்தான். விபீஷண: - பெருமாளுடனே இவன் ஏகாந்தத்திலேவார்த்தைசொல்லுகிறபோது ராவணன் வழியிலொழிகின ராக்ஷஸர்க்கெல்லாம் குடல்க்கரிக்கும்படியாய்த்து. பெருமாளிவனுக்கபயப்ரதானம் பண்ணினபின்பு இவன் பயமெல்லாம் இவன்விரோதிகள் நெஞ்சிலே குடிபுக்கது. புத்திமாந்ஶ்ச - இவனுடைய புத்திவிசேஷம் இருந்தபடி பலத்தைக்கொடுத்து நம்பியாதே இவர்பேர்சொன்னாரையெல்லாம் ரக்ஷிக்கும்படி நஜாதுஸீத்யதே - என்கிற நிலையிலேநின்றது. க்ருதஜ்ஞதையாகிற நிலைநின்ற புத்தித்தோடே கூடியிருந்ததென்னவுமாம். ப்ராஜ்ஞஶ்ச - தன் க்ருதஜ்ஞதைக்கும் பரிஷத்தினுடைய மதிப்புக்குமீடாக பெருமாள்திருமுன்பேவிண்ணப்பஞ்செய்தால் கேட்டாராதபடி செவிக்கினிய செஞ்சொல்லானவார்த்தையை, ஸாம்ப்ரதம் ஸம்ப்ரஹர்ஷணம் - இதுக்குமேலொருபலம்கணிசிக்கவேண்டாதே, தேநஸ்ரீதிர நாயாஸாத் - என்கிறபடியே இப்போதைய நமஸ்காரமாத்ரமே யதிவேலமாயிருக்கை. மேலிரண்டு ஶ்லோகங்களும் அபயத்தில் உபயோகிதவர்ணங்களை விவரிக்கின்றன. அநுஜோராவணஸ்யாஹம். ஶோத்ரோக்ரமும் கூடிக்கேழ்க்கவொண்ணாதபடி அந்யாயகாரியாய்க்கதறிவித்த ராவணனுக்குப்பின்பிறந்தவனாகையாலே அவன்பாஸத்தாலே தூஷிதமான குடலிலேபிறந்தேன். தேநசாஸ்ம்யவமாநித: - என்று தோஷங்களை நேராகக்கண்டு ஸ்வாதிகாரவர்ணநம் பண்ணப்பெத்தேனாகில் அதுவுமொரு தரமாகிலாய்த்து அங்கனன்றிக்கே நான் பாத்ராபாத்ர விவேகம்பண்ணாதே ஹிதஞ்சொல்லப்போனதுக்கு பாபகர்மாக்களுக்குமுடிசூடினராவணன் ஆளிட்டு பரிபவிக்க அவன்மோஷிக்குமாகாதேபோந்தேன். "ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வலோகாநாம் ஶரண்யம் ஶரணம் கத:" தேவரீர் அநாதிஸித்தவிஶேஷஶேஷலோகஶரண்யரானபடியாலே ராவணனிலும் தண்ணியனான வெனக்கும் புகலிடமாவீரென்று விதாதஹவப்ரஸாதத்தினாலே ஒருவெளிச்சிறப்பு முன்காட்ட ஶரண்யமணவாளருடைய தேவரீரைஶரணமாகவடைந்தேன், ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிகளில்ப்படியே முன்பே ஶரணாகதிபண்ணி அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ - என்கிறபடியே பலமும்பெற்றவன் இப்போதுதிரி

ஸியும் ப்ரவர்த்திபண்ணுகிறானல்லன். இது தன்னிஷ்டையை யநுஸந்தி த்து தனக்குங்கூடப்பெருமாள் புகலிடமானபடிக்கு க்ருதஜ்ஞனாய் கொண்டாடினபடி. முன்பே ராஜ்ஞாங்கீர்வராக்ஷஸ: - என்று தன க்குப்பிறந்த பழிதீரும்படி உத்தரவாக்யத்தில்படியே தன்னுடைய வந்த்யப்ரயோஜநத்தைவெளியிடுகிறான். பரித்யக்தாமயாலங்கா - எங்களுக்கு ஸர்வக்ரமமான படைவீடாயிருக்க இத்தை ஹரி வாஸ்ராயிருக்கும்வானரீகளுடைய தேசங்களை ஸம்பந்தரான வர்கள்விடுமாப்போலே ஸவாஸனமாகவிட்டேன். பரித்யக்தா-பரி த்யக்தா - அவ்வூரில் துவக்குடையவையெல்லாவற்றையும் அரு வருத்தேன். மயாபரித்யக்தா-நான் துவக்கறவிட்டேன். தேவரீர் லங் கையென்றுபேரிட்டு ஒருவிலங்கை பூட்டுகிறீரோவென்று நடுங்கா னின்றேன். மித்ராணிச-மித்ரதேசா ஹேதவாதகம் என்றும்படி யிருக்கச்செய்தே தேவரீரோடே விரோதித்த மித்ரர்களை ஶத்ருக்க ளென்றுகைவிட்டேன். யநாநிச-ஸ்வதேஸ்யந்தநங்களென்றும்படி யிருக்கிறயநங்களையும் அவைத்தோட்டைத்துவக்குத்தானே ஸுஶத் துக்களுக்குக்காரணமாகக்கண்டபடியினாலேவிட்டேன். ஆகாரத்தா லே விஸ்தாரம் உத்ராதிகளிற்படியே தேவரீர் திருவடிகளிலே ஸேவைக்கு விரோதங்கொல்லாத்தையும் விட்டேனென்கிறான். நாட் டார் ஸர்வஷாய-மென்றிருக்கு மவைத்தையெல்லாம் விட்டீராகி லும் அவத்தினுடையவிழவு நெஞ்சிலேகிடவாதோவென்றில் திருப பாற்கடலிலே வாய்வைத்தவனுக்கு நாய்ப்பால்குடியாத விழவுண் டோவென்கிறான். ஸம்பந்தம்ராஜ்யஞ்சஜீவிதஞ்சஸர்வாநி-ஸா ரவகரணங்களும் ஹேதுவானவென்னுடையஸத்தையும் ஹோ மங்களுமெல்லாம்தேவரீரையனுபவிக்கையாகிறஸோஸம்ஷத்தில் திவலைகளிலேயொதுங்கிக்கிடக்கும். இதுஸம்ஷத்திலேகுளப்படி யுமுண்டேன்னுமாப்போலேயிருப்பதொருபாசுரம். இப்படி ஸந்ந் ப்ரயோஜநனை விபீஷணாழ்வானுக்குமேல் லங்காராஜ்யம்வந்தபடி யென்னென்னில் அது ராமநியோகாநுஸார ஸஸிக்ஷணை விப னுக்கு "நின்னையேதான்வேண்டி நீள்செல்வம்வேண்டாதார் தன் னையேதான்வேண்டும் செல்வம்" என்கிறபடியே வந்ததத்தனை. இப்படி ஶரணாகதன் பாசுரத்திலே ஈடுபட்ட பெருமாளுக்குப்பிற ந்த இரக்கத்தையும் அதடியாகவருளிச்செய்த ப்ரகாரத்தையுஞ்

சொல்லுகிறான். தத்த்வதர்ஶியால் தத்த்வஜ்ஞாநப்ரதர்ஶனனும்
ஜ்ஞாநப்ரயோஜநனானவனுடைய, தத்த்வம் - ஜிஜ்ஞாஸமாநஸ்ய
ஶக்தி வ்யாக்யாநமாக அபார்த்தமான வசனத்தை ராமோப
பந்யாஸேந - "த்யாகம் நாஹி ஸம்யதே ஶுத்த்யதி நாஶ்ரிதாநு
த்யக்தாதி நவாதிர்ஹோ ராமோபி நாபிஸம்ஹதே" என்று
கவிபாடினால் இது ஸாரோத்தமாயிருக்கும்படி ஶரணாகதியமுடைய
பெருமாள் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் கார்யத்தைப்பற்ற இனியொரு
வக்தவ்யமில்லாமையாலே தம்முடையவதாரப்ரயோஜநமான உப
க்ஷிப்தார்த்தத்துக்கு உபயோக்தமாக "ஆநய ஹரிஶ்ரேஷ்ட தஸ்ய நாராக்ஷஸா
நாம்பலேஶ்வரம்" என்று ராக்ஷஸவ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டருளினார்.
வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம் - நீர் இதுக்குமுன்புபட்ட செறுப்பெல்
லாம் நமக்காகவன்றோ. இதெல்லாம் ஏற்கவே கோலப்பெறாதே
ஸாபராதரான நாமன்றோ பட்டோமென்னுமாப்போலே இன்
சொல்லாலே இவனையுருகப்பண்ணி யருளிச்செய்தார். அருளிச்
செய்கிறபோது- லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ - பெருவிடாய்ப்பட்ட
வன் தண்ணீரைக்கண்டால் ஒருக்காலும் விடமாட்டாதாப்போலே
பாரித்துத் தானென்னைமுற்றப்பருகினான். உதாரதிகளிற்படியே
ஜநஸ்ஸவியானின்றுகொண்டு ஜநவர்தியாஸஹஸ்ரநாம
ஹஸ்தங்களான திருக்கண்களாலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ப்ரக்தனைப்
பார்த்தருளுமாப்போலே குளிரப்பார்த்தருளி ஆலாங்கட்டியைவிட்
டெறிந்தாற்போலே யவனை "ஶீதஶர்மேதாபிராமய:" என்னும்படி
பண்ணிக்கொண்டு வார்த்தையருளிச்செய்தார். இதற்குமேலுள்ள
தெல்லாம் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ப்ரநாமித்த கைங்கர்யத்துக்கு
உறுப்பான பாரிப்பாகக் கண்டுகொள்வது.

ராகவேண ஸமஸ்த்ரம் தரணிக்ருதே நாயமேதே ப்ரஶ்வஸ்த ஜம்ஷ்ட்ர
ஹாரகம் வம்ஶ்ர ஹஸ்தம் உபஸ்தேவக்தம் கம்மகணார்திகாயா|
ப்ரக்ஷாஸ விஷ்ணு கம் ஸாதிகஸ்யதோராக்ஷம் வ ஹஸ்கேம் வ்ருஶத்ரம்
ஜிகாவரொப்ரஸித்தம் * ஸஹாயஶ்சேயீத்ராவணம் ராஹேத்ர:||

அபதிஶ்ய வெங்கடேஶம் வஸ்ஹஸஸ்ம ஸக தமேமிகாதம்ரம்|
அபயப்ரதாநஸாரம் ஶரண்ய ஸாது ஸம்யவ்யமிவச||

* ஸஹாயஶேயத - உதிவாரணம்.

பொன்னையிகழ்ந்து மிருகங்கள்புல்லிய புல்லுகந்தால்
மன்னரெடுப்பதப் பொன்னலதேமன் னுலகனைத்தும்
தன்னையடைந்திடத் தானருள்செய்யுந் தனிச்சிலையோன்
பொன்னடிநாமடைந்தோம் புறமாரென்கொல் செய்திடிலே.

வேதத்திரளில் விதியுணர்ந்தோர்கள் விரித்துரைத்த
காதற்கதியையும் ஞானத்தையுங் கருமங்களையும்
சாதிக்கவல்ல சரணாகதிதனி நின்றநிலை
ஓதத்துடங்கு மெழுத்தின்றிறத்தி லுணர்மின்களே.

மூவுலகுந்தன்பிழையைத் தானேசாற்ற
  முனிவர்களுந்தேவர்களு முனிந்தவந்நாள்
தாவரிதாயெங்கும்போய்த் தளர்ந்துவீழ்ந்த
  தனிக்காகந்தானிரந்த வுயிர்வழங்கிக்
காவலினியெமக்கெங்குங் கடனென்றெண்ணிக்
  காணநிலையிலச்சினை யன்றிட்டவள்ளல்
ஏவல்பயனிரக்கமிதுக் காறென்றோது
  மெழிலுடையாரிணையடிக்கீ ழிருப்போநாமே.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே
ப்ராப்திப்ரகாரப்ரபஞ்ச:
உபஸம்ஹாராதிகார:.

கவிதார்க்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணஶாலிநே।
ஸ்ரீமதே வேங்கடேஶாய வேதாந்தகுரவே நம:॥

அபயப்ரதாநஸார:

ஸம்பூர்ண:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:.

ஸ்ரீரஸ்து.

அபயப்ரதாநஸாரம்

ஶுத்தாஶுத்தபத்ரிகா.

பக்கம்.	வரி.	அஶுத்தம்	ஶுத்தம்.
௩	௫	யிருக்கிற	இரக்க
௬	௨	ரக்ஷாகாங்க்ஷி	ரக்ஷகாகாங்க்ஷி
,,	௧0	ஸாநஸேவா	ஸாநஸ்ஸேவா
௭	௮	என்கிறபடியே	என்றும்
,,	௧௯	ஶரணாமதியை	ஶரண்ற்தையை
,,	,,	குடுக்கவே	கடக்கவே
௮	௧௧	காஸ்தம்வரிக்ஞை	காம்ஸ்தம்வரிக்ஞை
௯	௩	அத்தைக்கண்டுகொள்ளாமை	மற்றக்கண்கொள்ளாமை
,,	,,	கொலை	கொல்
௧0	௧௧	வலிஷி	வலிஷிக்கு
௧௨	௨	பொருத	பொருந்த
,,	௯	தெனறுதனக்குத்தாமே	தென்னென்னுத்தாமையாலே
,,	௩௧	விஷயத்தையும்	விஶேஷத்தையும்
௧௩	௨0	ஸம்ஸமர்ம்	ஸமர்ம்
,,	௨௮	குடிமக்கள்	குடும்பங்கள்
௧௪	௪	வ்யவஸ்தி	வ்யவஸ்தி
௧௫	௧	வஶீகரித்தஃ	வாஶீகரித்தஃ
,,	௩	பண்ணின	பண்ணி
,,	௧௨	கோலி	கோலினதென்னெனில்
,,	௨௨	இவ்வநந்த	இவனநந்த
,,	௨௭	கிளர்த்தி குதியை யடைகை	தளர்தியைஅடக்குகைப்
௧௬	௭	விடாத	விடான்
,,	௯	மருவுத்திரமாத்திரம	மறுமாத்தம்
,,	௧௪	செய்து	செய்தது
,,	௨௨	பெருமாள்	ஆழ்வான்
,,	௨௮	ஸம்ஸம்	ஸம்ஸம்

ப்ருஷ்டம்.	பங்க்தி.	அசுத்தம்	சுத்தம்.
,,	௩0	மிருக்கொண்	மீறிக்கொண்
௧௮	௧௧	பிறந்தேன்	போந்தேன்
,,	௧௮	ஶ்ரோத:	ஶ்ரோத:
௧௯	௨௮	ஸமய	ஸமஸ
௨0	௭	ப்ரமாண நிஷேதாத்ப்ரமா ணவசனம்	நிஷேதாத்ப்ரமாணம்
,,	௧௬	ஸவிசார	விசார
,,	௨௨	முன்	நாமும்
௨௧	௮	உன்னிலே	உள்ளில்லே
௨௨	௩	ஞளுக்கே	ஞனுக்கே
௨௩	௨	படாமை	படாதே
௨௪	௧௪	ராக்ஷஸாநு	ராக்ஷஸா:
௨௬	௨	ரான	ராக
௨௭	௨௫	வ்யோமாஸுராஸுரஹி தனைய்	வ்யோமாஸுரஹிதனைய்
௨௮	௧௨	பின்துடர்ந்து	பின்துடர
௨௯	௨௩	ஸங்கேயாக	ஸங்கேயாலே
௩௨	௩௧	தாலென்றபடி	தாலேயாதலென்றபடி
௩௩	௧௨	தன்னே	தானே
,,	௧௯	கணக்காளிகளாக	கண்காணிகளாக
௩௪	௩	ஹிதம்	[illegible]
,,	௨௨	த்ருஷ்டி	த்ருஷ்டி
௩௮	௨௩	[illegible]	[illegible]
௩௯	௨௬	ஶ்ரீ	வ்யவிஶேஷ
௪0	௫	உதாரிகள்	உதாரிகளில்
,,	௯	ஸம்யங்கழிந்தால்	ஸம்யக்கங்கழிந்து
௪௨	௬	அங்கனன்	அங்ஙனன்
,,	௨௭	தகயுண்டு	தகையுண்டு
௪௩	௧௯	ஸஜாதி	ஸஜாதியில்
௪௪	௧௯	திவ்யங்க	திவ்யகங்க
௪௪	௨௪	ஸித்த	ஸித்த

பத்ரம்.	பங்க்தி:.	அஶுத்தம்.	ஶுத்தம்.
௪௫	௫	ஸுவெறொகயக:	ஸுவெறொகயாநு
,,	௧௯	வணங்கலில	வணக்கமில்லாதவ
,,	௨௬	ஸுவெறொகயக:	ஸுவெறொகயாநு
,,	௨௮	ஷிகளைத் திருத்தலாமோ	ஷிகளையும் திருத்தலாகலாமோ
,,	௨௯	ஷெஸாயஷ்டா	ஷெஸாயஷ்டீ
௪௬	௧	ரூதிவாஷிகர்போலே	ரூதிவாஷிகளைப் போலே
,,	௧௦	சொருகிதனி	சொருகித்தனி
,,	௯	தமக்கு	தனக்கு
௪௮	௧௭	கூடிக்கேழ்க்க	கூடிக்கிட்க்க
,,	௨௧	தாமாகி	தாமாக